

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
130 St. George Street
Toronto, Ontario M5S 1A5
Canada

12 43
7
60

Α. 22. Φ. 1. 1
0009

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ.

Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ι Α

Συγγραφεΐσα παρά τοῦ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΑΛΦΙΕΡΟΥ,

Ἐκ τῆς Ἰταλικῆς μεταφρασθεΐσα εἰς τὴν καθομιλου-
μένην ἡμῶν διάλεκτον, καὶ δευτέρον τύποις
ἐκδοθεΐσα, διὰ συνδρομῆς τῶν φιλελλήνων
καὶ φιλογενῶν.

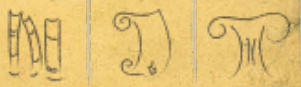

Ἐπαρῆθη εἰς τὸ ἐν Βουκουρεστίῳ θέατρον
πρώτην φοράν, κατὰ τὴν 21 Νοεμβρίου
τοῦ 1819.

ΚΟΡΦΟΙ ΕΝ ΤΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ.

1825.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α. 22. Φ. 1. 0009

ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ.

Ο Ὀρέστης, Τραγωδία τοῦ Περιφήμου τραγικοῦ Ἀλφίερου, ἐμεταφράσθη ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, πρότινων χρόνων ἐν Βουκουρεσίῳ, εἰς περίεσιν ὅταν ἀνοίχθη ἐκεῖ θέατρον, πρὸς παρασάσιν τραγωδιῶν καὶ ἄλλων Δραμάτων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ πολλὰ ὀλίγα ἀντίτυπα ἐδημοσιεύθησαν ἢ αὐτὴ Τραγωδία ἐπαραστάθη δύο φοραῖς καὶ εἰς Κέρκυραν τῇ 4 καὶ 19 Φεβρουαρίου 1825, ἀπὸ πέντε φιλομαθεῖς καὶ φιλοτέχνους νέους. (*) Εἰς τὴν παράσασιν ταύτην, οἱ ἄξιοι οὗτοι νέοι, δὲν ἀπέδειξαν μόνον τὴν δύναμιν καὶ τὸ ὕψος τοῦ Ἰταλοῦ Σοφοκλέους, ἀλλὰ μάλιχα ἐνέπνευσαν Ἰσχυρῶς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν ἐκείνων τὸν γλυκύτατον ἔλεον μεμιγμένον μετὰ τὸν φόβον, τὸ μόνον σκοπούμενον, εἰς τὸ ὅποιον ἀποβλέπει ἡ τραγωδία. Οἱ οἱ ἐν Κερκύρα ἐπεθύμησαν εἰς ἄκρον νὰ ἐξυπνήσωσι, διὰ τῆς ἀναγνώσεως, ἐκεῖνα τὰ πάθη, τὰ ὅποια ἠγέρθησαν εἰς αὐτοὺς ἀχρωμένους εἰς τὸ θέατρον. Ἀλλ' ἐπειδὴ λείπουν Ἀντίτυπα, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ξανατυπωθῇ, καὶ ἰδοὺ ἡ παροῦσα δευτέρα τοῦ Ὀρέστου ἐκδοσις, πρὸς

ἐκπλήρωσιν τῆς κοινῆς ψήφου, καὶ περισσοτέρην τῶν νέων πρὸς τὰ καλὰ ἐμψύχωσιν, οἱ ὅποιοι, ἐλπίζομεν, ὅτι θέλουσιν μᾶς εὐφράνει καὶ μετὰ ἄλλας εἰς τὸ ἐξῆς καλὰς παρασάσεις. ὁ Εκδότης.

(*) Οἱ ΠΑΡΑΣΤΗΣΑΝ ΤΕΣ ΝΕΟΙ.

ὈΡΕΣΤΗΣ,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ, ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΠΥΛΛΑΪΔΗΣ,

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΝΟΦΑΟΣ, τοῦ ποτὲ Αναστασίου

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ἩΛΕΚΤ

ΣΠΗΡΙΑΩΝ

ΚΑΥΤ

ΚΩΝΣΤΑ

ΙΑΚΩΒΑΓΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Αργός

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΡΑΞΕΙΣ Α΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΗΛΕΚΤΡΑ!

Θλιβερά, τρομερά νύκτα, παρούσα πάντοτε εις τὴν φαντασίαν μου! δέκα ἔτη σήμερον, ἀφοῦ κάθε χρόνον με παρρησιάζεσαι ζοφερά καὶ αἱματώδης· ἀλλὰ τὸ αἷμα ὁποῦ πρέπει νὰ σ' ἐξιλεώσῃ, ἀκόμη δὲν ἐχύθη. — ὦ ἀνάμνησις ὀδυνηρά! ὦ τρομερά θεά! Αγαμέμνων, ἄθλιε πάτερ! εἰς αὐτὰ τὰ πρόθυρα σ' εἶδα σφαγμένον. σφαγμένον καὶ καὶ ἀπὸ τίνος χεῖρα — ὦ νύκτα, ὀδήγησέ με κἀν νὰ υπάγω ἀόρατος εἰς τὸ ἱερὸν μνημα. ἄχ! εἴθε πρὶν ξημερώσῃ νὰ μὴν ἔλθῃ ὁ Αἰγισθος, καὶ μ' ἀντικόψῃ τὰ δάκρυα, αὐτὴν τὴν ἐτήσιον προσφορὰν μου εἰς τὴν πατρικὴν κόνιν! κατὰ τὸ παρὸν μόνον δάκρυα σὲ προσφέρω, σεβασέ πάτερ! ἄχ! σ' ὀρκίζομαι ὅτι ζῶ εἰς τὸ Ἄργος, μέσα εἰς τὸ παλάτιόν σου· δούλη πλησίον τῆς παρανόμου μητρὸς, καὶ τοῦ ἀσεβοῦς Αἰγίσθου, καὶ ὑποφέρω μίαν τοιαύτην καταφρονημένην ζωὴν, μόνον ἐκδίκησιν ἐλπίζουσα. μακρὰν μὲν ὁ Ορέστης, ἀλλὰ ζῆ. — ἐγὼ σ' ἐγλύτωσα, φίλτατε ἀδελφε, διὰ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

σὲ ζῶ, ἕως νὰ φθάσῃ ἐκείνη ἡ ἡμέρα, εἰς τὴν ὁποίαν ὄχι δάκρυα, ἀλλ' αἷμα ἐχθρῶν θὰ χύσῃς εἰς τοῦ πατρὸς τὸν τάφον. ✦

Σ Κ Η Ν Η Β'.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Θυγάτηρ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τίς φωνάζει; ὦ οὐρανέ! σὺ ἔρχῃσαι;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θυγάτηρ, ἄ! μὴ μ' ἀποφεύγῃς· θέλω καὶ ἄγω νὰ γένω κοινῶς τῆς ἱερᾶς πράξεως· ὁ Αἰγισθος ματαίως τὸ ἐμποδίζει· αὐτὸς δὲν θὰ τὸ μάθῃ. ἔλα, ἄς ὑπάγωμεν μαζὶ εἰς τὸν τάφον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τίνος;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τοῦ . . . δυστυχῆς . . . πατρὸς, . . . σου . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Διατί δὲν λέγεις τοῦ συζύγου σου; δὲν τολμᾷς, πολλὰ καλὰ! ἀλλὰ πῶς θὰ τολμήσεις νὰ ὑπάγῃς πρὸς αὐτὸν, μολυσμένη ἔτι ἀπὸ τὸ αἷμά του;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Δύο πενταετηρίδες ἀπέρασαν ἀπ' ἐκείνην τὴν θλιβερὰν

ἡμέραν· δέκα ἔτη ἤδη ὀλόκληρα κλαίω τὴν ἀνοσιουργίαν μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ πόσον διάστημα χρόνου σοχάζεσαι ἀρκετὸν εἰς τοῦτο; κ' αἰωνίως ἂν ἔχυνες δάκρυα, πάλιν δὲν ἀρκοῦσαν. δὲν βλέπεις; ἀκόμη γέκει ξηραμένον εἰς τοὺς τρομεροὺς τοίχους τὸ αἷμα ὁποῦ ἔχυσες· ἄχ! φύγε· ἰδὲ εἰς τὴν παρουσίαν σου κοκκινίζει, καὶ ἀνανεῶνεται. φύγε, σὺ, τὴν ὁποίαν, οὔτε ἠμπορῶ, οὔτε πρέπει νὰ ὀνομάσω μητέρα ὑπάγε, ἐπίσπεψε εἰς τὸν ἄτιμον θάλαμον τοῦ παρανόμου Αἰγισθοῦ. μείνε εἰς τὰς ἀγκάλας του· μὴ προχωρῆς περαιτέρω, νὰ μὴ συγχίσης τ' ἀναπαυόμενα καὶ σεβαστὰ κόκκαλα τοῦ Ἀτρείδου. ἤδη ἡ παρωργισμένη καὶ τρομερὰ σκιά του ἔρχεται ἐναντίον μας, καὶ μᾶς ἀπῶθεϊ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Οἱ λόγοι σου μὲ τρομάζουν . . . σὺ μ' ἀγάπησες, . . . ὦ κόρη . . . ὦ ἔλεγχοι τοῦ συνειδότης . . . ὦ πόνος! ἄχ! ἡ ἀθλία! . . . καὶ νομίζεις, ὅτι εἶμαι εὐτυχῆς μὲ τῶν Αἰγισθον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Εὐτυχῆς; καὶ εἶσαι ἀξία; ὦ! καλὰ προώρισεν ἡ Θεία Πρόνοια, νὰ μὴν εὐρίσκουν ποτὲ ἡσυχίαν οἱ ἀσεβεῖς καὶ κακοῦργοι. εἰς τὸ αἰώνιον βιβλίον τῆς εἰμαρμένης, αἰωνία εἶναι γραμμένη καὶ ἡ καταδίκη σου. μόλις ἄρχισαν αἱ ποιναὶ σου· εἰς τὸν Κοκυτὸν σ' ἀναμένει ἡ ἐντελής ἀνταμοιβή· ἐκεῖ καθὼς φθάσεις, θὰ παρρησιασθῇ ἐμπροσθέν σου μ' ἄγριον καὶ ἀπειλητικὸν βλέμμα ἡ σκιά τοῦ φονευθέντος συζύγου σου· ἐκεῖ θὰ ἰδῆς νὰ φουάττουσιν αἱ παρωργισμέναι σκιάι τῶν προγόνων μας· θὰ ἀκούσεις τὸν ἀδυσώπητον

κριτήν τοῦ ἄδου νὰ σὲ καταδικάζῃ, διὰ τὴν ἀνοσιουργίαν σου εἰς αἰωνίας ποινὰς καὶ κολάσεις

Κ Λ Υ Τ Α Ι Μ Ν Η Σ Τ Ρ Α .

Ἄλλοιμονον εἰς ἐμέ! καὶ τί δύνamai νὰ ἐλπίσω; . . . εὐσπλαγχίαν . . . καὶ εἶμαι αὐτῆς ἀξία; . . . ἀλλ' ἂν ἐγνώριζες κατὰ βάθος τὴν καρδίαν μου, ὦ κόρη . . . ἄχ! ποῖος ἤμπορεῖ νὰ μὲ κυττάξῃ μ' εὐμενὲς καὶ ἰλαρὸν βλέμμα, ἐμὲ τὴν μολυσμένην ἀπὸ τοιαύτης κακουργίας; ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ κατακρίνω τὸ πρὸς ἐμὲ μῖσος, καὶ τὴν ὀργὴν σου. ἔτι ζῶσα δοκιμάζω ὅλα τὰ φρικτὰ κολαστήρια τοῦ ζοφεροῦ ἄδου· ἄχ! μόλις τὸν ἐπλήγωσα, κ' εὐθὺς ἀνηγέρθη τρομερὰ εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ μετάνοια, ἀλλ' εἰς μάτην. ἀπ' ἐκείνην τὴν σιγμὴν ἡμέραν καὶ νύκτα σέκεται ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ αἵματωμένον καὶ τρομερὸν φάντασμα· ὅπου καὶ ἂν γυρίσω τὸ βλέπω προπορευόμενον νὰ μὲ δείχνῃ σκοτεινὸν δρόμον μ' αἱματώδη ἴγνη· εἰς τὴν τράπεζαν, εἰς τὸν θρόνον, παντοῦ κάθεται πλησίον μου· εἰς τὴν ἄχαρον κλίνην, ἂν τύχη καὶ μοῦ κλείσῃ ὁ ὕπνος τὰ μάτια, εὐθὺς, ἄοι! τρομερὰ θεά! ἰδοὺ μὲ παρρησιάζεται ἡ σιά μὲ λυσσώδεις χεῖρας κατασπαράττουσα τὸ κατασπαραγμένον σῆθος μου, καὶ γεμίζουσα τὰς χεῖρας τῆς αἵμα, τὸ ρίχνει εἰς τὸ πρόσωπόν μου. — τὰς φρικώδεις νύκτας τὰς διαδέχονται φρικωδέστεραι ἡμέραι· τοιαύτην θανατηφόρον ζῶην ἀπερνῶ. — ὦ θυγάτηρ, (ὅποια κι ἂν ἦμαι, μήτηρ σου εἶμαι) δὲν κλαίεις, ὅταν κλαίω;

Η Δ Ε Κ Τ Ρ Α .

Κλαίω, . . . ναι, . . . κλαίω. — ἀλλ' εἶπέμε, δὲν κατακρατεῖς ἀκόμη τὸν ἀρπαχθέντα θρόνον; ὁ ἀχρεῖος

Ἄγισθος δὲν χαίρεται μαζί σου τὸν καρπὸν τῆς κοινῆς παρανομίας; — ὄχι, δὲν πρέπει νὰ σὲ συμπονῶ, οὔτε κ' ἂν νὰ πιεσῶς τὰ δάκρυά σου. ὕπαγε, εἰσελθε' ἄφες ἐμὲ μόνην διὰ νὰ ἐκτελέσω . . .

Κ Λ Υ Τ Α Ι Μ Ν Η Σ Τ Ρ Α !

ὦ θυγάτηρ, ἄ! ἀκουσέμε, . . . πρόσμενε . . . εἶμαι πολλὰ δυσυχῆς. μισῶ τὸν ἑαυτὸν μου περισσότερον παρ' ὅσον μὲ μισεῖς . . . βραδέως ἐγνώρισα τὸν Αἰγισθον . . . ἀλλοιμονον! . . . τί λέγω; μόλις ἐξέπνευσεν ὁ Ἀτρείδης, κ' εὐθὺς ἐπληροφόρηθην, πόσον ἦτον σκληρὸς ὁ Αἰγισθος, ἀλλ' ὅμως καὶ τοιοῦτον τὸν ἠγάπησα. τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος, καὶ ἐνταῦτ' ὅτε τὰς παραφορὰς τοῦ ἔρωτος ἐδοκίμασα, . . . καὶ δοκιμάζω· ὦ ἀξία κατάστασις δι' ἐμὲ μόνον! . . . καλὰ γνωρίζω, ὅποιαν ἀνταμοιβὴν τοῦ ἐγκλήματος μ' ἀποδίδει ὁ Αἰγισθος· βλέπω τὴν καταφρόνησιν μου ὑπὸ πρόσχημα πιαστῆς ἀγάπης· ἀλλ' εἰς τοιαύτην κατάστασιν οὔσα, ὅποιαν διόρθωσιν τοῦ ἀνοσιουργήματος ἤμπορῶ εἰς τὸ ἔξῃ νὰ πράξω, ὥστε νὰ μὴν ἦναι πλέον ἀνοσιούργημα;

Η Δ Ε Κ Τ Ρ Α .

Ὁ γενναῖος θάνατος ἐξαλείφει καθ' ἐγκλημα. ἀλλ' ἀφοῦ εἰς τὸ σῆθος σου δὲν ἐτόλμησεν ἡ μικροφύνης χεὶρ σου νὰ σρέψῃ τὸ ἀχνίζον ξίφος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀνδρός σου, διατὶ νὰ μὴ τὸ ἐμπήξῃς εἰς τὸ σῆθος ἐκείνου τοῦ ἀσεβοῦς, ὅστις, σὲ μὲν ἐσέρησε τὴν τιμὴν, ἡσυχίαν, ὑπόληψιν· τὸν δὲ Ὀρέστην σου τὸ βασίλειον;

Κ Λ Υ Τ Α Ι Μ Ν Η Σ Τ Ρ Α .

Ὀρέστης, . . . ὦ ὄνομα! ὅταν τ' ἀκούω ὄλον μου τὸ αἷμα παγώνει εἰς τὰς φλέβας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τὸ ἐδικόν μου ὅμως βράζει εἰς τὰς φλέβας. τώρα δοκιμάζεις τοιοῦτον μητρικὸν φίλτρον, ὁποῖον πρέπει εἰς τοιαύτην μητέρα. ἀλλ' ὁ Ὀρέστης ζῆ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Εἶθε νὰ τὸν χαρίσουν οἱ Θεοὶ πολυχρόνιον ζωὴν· φθάσει ἀπροφύλακτος νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἄργος. πόσον εἶμαι ἀθλία! ἐςερήθην διὰ πάντα τὸν φιλατόν μου υἱόν. κί ὅσον τὸν ἀγαπῶ, τόσο μᾶλλον βιάζομαι νὰ παρακαλῶ τοὺς θεοὺς, διὰ νὰ μὴ τὸν φέρωσί ποτε ἔμπροσθέν μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἡ ἐδική μου ἀγάπη εἶναι πάντῃ διάφορος. ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἄργος, κ' ἐδάκρυα τὸν οὐρανὸν μὲ τὰς δεξιὰς μου· μὲ τοιοῦτον ἐνθερμον πόθον ζῶ. ἐλπίζω ὅτι θὰ τολμήσῃ μίαν ἡμέραν νὰ φανῇ ἐδῶ, ὡς ἄξιος υἱὸς τοῦ φονευθέντος Ἀτρείδου.

ΣΚΗΝΗ Γ.

Αἴγισθος ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΗΛΕΚΤΡΑ.

Αἴγισθος.

Βασίλισσα, δὲν ἀρκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ ξεθυμαίνῃ ὁ πόνος σου, ἀλλὰ σηκώνεσαι πρὶν ξημερώσῃ, καὶ ἀρχίζεις τὰ παράπονα, λησμόνησι μίαν φορὰν τὰ παρελθόντα· ἄς ζήσωμεν πλέον γαληνιαίας ἡμέρας.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Αἴγισθε, νὰ βασιλεύσῃς μόνον ἐζητούσες· καὶ ἰδοὺ

βασιλεύεις. τώρα τί σέ μέλλει διὰ τὰ δάκρυά μου; λύπη πάντοτε κυριεύει τὴν καρδίαν μου· τὸ ἤξευρε.

Αἴγισθος.

Καλὰ γνωρίζω, ὁποῖα εἶναι ἡ πηγὴ τῆς παντοτεινῆς λύπης σου· ἠθέλησες, ὦ, τι κί ἂν συμβῆ, αὐτὴ νὰ ζήσῃ· κ' ἐγὼ τὴν ἄφησα, διὰ τὴν δυσυχίαν καὶ τῶν δύομας. ἀλλὰ θὰ σηκωθῇ ἀπεμπρός σου αὐτὸ τὸ θλιβερόν ἀντικείμενον· θὰ ἡσυχάσει μίαν φορὰν αὐτὸ τὸ παλάτι· καὶ μὲ τὴν ἐξορίαν τῆς θὰ παύσουν τὰ δάκρυα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Διώξεμε, διώξεμε· πάλιν θὰ ἦναι πάντοτε πένθιμον τὸ παλάτιον ὅπου κατοικεῖς, παρὰ τὰ δάκρυα ποῖα ἄλλη φωνὴ ἠμπορεῖ ν' ἀντηχῇ, ὅπου βασιλεύει ὁ Αἴγισθος; ἀλλ' ὅμως θὰ αἰσθάνεται ἄκραν χαρὰν ὁ υἱὸς τοῦ Θυέσου, βλέπων κλαίοντα τὰ τέκνα τοῦ Ἀτρείδου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θυγάτηρ, . . . εἶναι σύζυγός μου. — Αἴγισθε, ἄχ! σοχά σου· εἶμαι θυγάτηρ μου . . .

Αἴγισθος.

Αὐτὴ εἶναι θυγάτηρ τοῦ Ἀτρείδου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Αὐτός εἶναι φονεὺς τοῦ Ἀτρείδου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἡλέκτρα . . . Αἴγισθε, λάβε εὐσπλαγγίαν . . . βλέπεις τὸ μνήμα . . . τὸ τρομερὸν μνήμα, . . . κί ἀκόμη δὲν εὐχαρισεῖσαι;

Αἴγισθος.

Ἄλλ' ὦ γύναι, ἕως πότε ἀσύμφωνος μὲ τὸν ἑαυτὸν σου

εἶπάμε, ὁ Ἄτρεΐδης ἀπὸ ποῖον φονευθεὶς, καίτοι εἰς αὐτὸ
τὸ μνήμα;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἦ θανατηφόρος ἐλέγχος! τί ἄλλο λείπει εἰς τὴν ταλαί-
πωρον ζωῆν μου; ὁ αἴτιος τοῦ φόνου, τώρα νὰ μ' ἐλέγῃ
τὸ σφάλμα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἦ νέα χαρὰ, ἥτις μόνη ἤθελε παρηγορῆ τὴν καρδίαν
μου, πρὸ δέκα ἡδὴ ἐτῶν! σὰς βλέπω καὶ τοὺς δύο βα-
σανίζομένους ἀπὸ τὴν ὄργην, καὶ τοὺς ἐλέγχους τοῦ συνε-
δότος. ἀκούω τέλος πάντων τ' ἀποτελέσματα τοῦ αἵματώ-
δους ἔρωτος ἤδη ἀφαιρέθη κάθε θέλητρον· τώρα ἐγνώ-
ρισεν ἐντελῶς ὁ εἰς τὸν ἄλλον· εἴθε ἡ καταφρόνησις νὰ σὰς
φέρῃ εἰς μῖσος, καὶ τὸ μῖσος εἰς νέον αἷμα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἦ σκληρὰ, ἀλλὰ πρέπουσα εἰς ἡμᾶς μαντεία! ὦ οὐρα-
νέ! . . . ἦ! . . . θυγάτηρ . . .

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Σὺ εἶσαι ἡ μόνη αἰτία τῶν διχονοιώντων. τίποτε δὲν
χάνει μία μήτηρ, ἂν σερνηθῆ τοιαύτη θυγατέρα. μοὶ ἦτον
εὐκόλον νὰ σ' ἀφαιρέσω, ὅ, τι κακῶς υπεχώρησα εἰς τὰς
δεήσεις της· ἀλλὰ δὲν συνειθίζω νὰ λαμβάνω ὀπίσω τὰ
δῶρα· τὸ νὰ μὴ φαίνεσαι, ἀρκεῖ εἰς τὴν ἡσυχίαν μας.
σήμερον θέλεις ὑπανδρευθῆ τὸν πλέον ποταπὸν καὶ ἀπορ-
ρμιμένον δούλον μου, καὶ θὰ ὑπάγῃς μαζὶ του·
ὑπὸ τὴν αὐχμηρὰν ὄψιν τῆς ἀτίμου πτωχείας, θέλεις
τοῦ προσφέρει προῖκα τὰ παντοτεινὰ δάκρυά σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Αἰγισθε, ὀμιλεῖς δι' ἄλλον ἀδοξότερον ἀπὸ τὸν ἑαυ-

τόν σου; ποῖος τῶν δούλων σου ἠμπορεῖ νὰ ἦναι χαμερ-
πέστερος; ποῖος ἀσεβέστερος; ποῖος ἄλλος;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἐβγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τὸ ἤξεύρω, δὲν μ' ἀφαίρεσες τὴν ζωὴν, διὰ νὰ μὲ
τιμωρήσῃς περισσότερο· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἦναι, αὐτὴ
ἡ χεὶρ, τὴν ὅποιαν ἴσως ὁ οὐρανὸς ἔχει διωρισμένην,
δι' ἄλλο ἐπιχείρημα . . .

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἐβγα σὲ λέγω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ!

Κατὰ τὸ παρὸν, ἦ! . . . σιῶπα, . . . ὦ θυγά-
τηρ, . . . ἔβγα, σὲ παρακαλῶ, . . . ἐγὼ ἐπειτα . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μακρὰν ἀπὸ σὰς δὲν εἶναι ποιὴν μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ
νὰ σὰς βλέπω.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ. ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Πανταχοῦ ν' ἀκούω ὕβρεις σκληρὰς, καὶ νὰ τὰς
ἐξίζω! . . . ὦ ζωὴ! ποῖος θάνατος ἠμπορεῖ νὰ ἦναι ὀδυ-
νηρότερος παρὰ σέ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Σὲ τὸ εἶπα, ἀδύνατον νὰ ἡσυχάσωμεν, ἕως ὅ, τῶν

αὐτὴ εὐρίσκεται πλησίον μας· πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ φονευθῆ ἢ ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον. ὁ λόγος τοῦ βασιλείου, καὶ ἡ ἰσυχία μας· τὴν καταδικάζει ἐνταυτῷ καὶ ἡ ἀνόητος ἀλαζονεία της. ἀλλὰ τὰ δάκρυά σου τὴν ἐγλύτωσαν. μὴν ἀντιτείνης λοιπὸν εἰς τὴν ἐξορίαντας. τὸ θέλω, καὶ εἶναι πάντῃ μάταιος ἢ ἀντίσαςίς σου.

Κ Λ Υ Τ Α Ι Μ Ν Η Σ Τ Ρ Α.

Ἄ! πολλάκις σέ τὸ εἶπα ὅποιον καὶ ἂν ἦναι τὸ πεπρωμένον τῆς Ἥλέκτρας, ἡμεῖς ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ εἰρηνεύσωμεν· σὺ μὲ τὰς ὑποψίας, κ' ἐγὼ μὲ τοὺς ἐλέγχους τοῦ συνειδότος, ἔντρομοι καὶ οἱ δύο, θὰ περάσωμεν ὑποπτον καὶ φοβισμένην ζωὴν. καὶ μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλπίσωμεν ἄλλην;

Α Ι Γ Ι Σ Θ Ο Σ.

Ποσῶς δὲν κυττάζω τὰ παρελθόντα, σοχάζομαι μόνον τὸ μέλλον· δὲν ἠμπορῶ ποτὲ νὰ ἦμαι εὐτυχῆς, ἐν ὅσῳ σώζεται σπέρμα τοῦ Ἀτρείδου ὁ Ὀρέστης ζῆ· μὲ τὸν καιρὸν αὐξάνει τὸ πρὸς ἡμᾶς μῖσός του. καὶ ζῆ πνέων σκληρὰν ἐκδίκησιν.

Κ Λ Υ Τ Α Ι Μ Ν Η Σ Τ Ρ Α.

Ὁ ἄθλιος! ζῆ· ἀλλ' ἀπομακρυσμένος, ἀγνώριστος, ἄσημος, ἀνοπλος.-- ἄχ! σκληρῆ, παραπονεῖσαι εἰς τὴν μητέρα, διότι ζῆ ὁ υἱός της;

Α Ι Γ Ι Σ Θ Ο Σ.

Παραπονοῦμαι, ναὶ εἰς μητέρα, ἥτις ἔσφαξε τὸν σύζυγόν της. ἐκεῖνον ἐθυσίας εἰς τὸν ἔρωτά μας, δὲν πρέπει καὶ τοῦτον παρομοίως νὰ θυσιάσῃς διὰ τὴν ἀσφάλειάν μου; †

Κ Λ Υ Τ Α Ι Μ Ν Η Σ Τ Ρ Α.

Ἀχόρταγε, αἰμοβόρε, δὲν σ' ἀκοῦν τόσα ἐγκλήματα!... ὦ φρικτοὶ λόγοι!...--μ' ἐπίπρασον ἔρωτα μ' ἔσυρες εἰς τὰς παγίδας σου· οἱ βάρβαροι καὶ σκληροὶ τρόπαιοι ἀρκετὰ μὲ τ' ἀπόδειξαν μετὰ ταῦτα ἄλλοιμονον!... ἐγὼ ὅμως ἀκόμη τρέφω εἰς τὸ σῆθός μου εὐλικρινῆ κ' ἐνθερμον ἔρωτα· πολλὰ καλὰ τὸ ἠξέυρεις!... ἠμπορεῖς ἐκ τούτου νὰ συμπεράνης, ἂν ἦναι δυνατόν νὰ μὴν ἀγαπήσω τὸν ἀθῶον καὶ μογογενῆ υἱόν μου. ποία σκληροτάτη καρδιά δὲν ἤθελε τὸν κλαύσει;

Α Ι Γ Ι Σ Θ Ο Σ.

Σὺ, ἥτις μὲ μίαν πληγὴν ἐφόνευσες δύο, τὸ ξίφος ὅπου ἐπλήγωσε τὸν πατέρα, αὐτὸ ἐγχάραξε καὶ τὴν κατὰ τοῦ υἱοῦ θανατηφόρον ἀπόφασιν κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν νύκτα. ἡ μακρὰ ὅμως ἀναβολή μου, ἡ τύχη, καὶ ἡ δεξιότερεια τῆς Ἥλέκτρας, ἐγλύτωσαν τὸν Ὀρέστην. ἀλλὰ τί διὰ τοῦτο; ὀνομάζεις ἀθῶον ἕνα υἱόν, τὸν ὅποιον ἐξέρησες πρῶτον τὸν πατέρα, ἔπειτα τὸν θρόνον;

Κ Λ Υ Τ Α Ι Μ Ν Η Σ Τ Ρ Α.

Ὁ φαρμακεροὶ λόγοι!... ὦ ὀρφανὸν καὶ ἄπορον τέκνον· αὐτὸς ὅπου σ' ἐξέρησε τὰ πάντα, τίποτε δὲν ἔλαβεν, ἂν δὲν τὸν προσφέρῃς κ' αὐτὴν τὴν ζωὴν σου;

Α Ι Γ Ι Σ Θ Ο Σ.

Ἐν ὅσῳ ζῆ ὁ Ὀρέστης, εἰπέμοι, εἶναι ἀσφαλῆς, ὅστις ἀπολαμβάνει τὰ κτήματά του; τὸ ξίφος του κρέμαται πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς σου. εἶναι υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου, ὁ ἔσχατος βλαστὸς ἐκείνης τῆς μιαρᾶς γενεᾶς, τὸ ταμεῖον ὄλων τῶν ἐγκλημάτων ἢ μανίας του δὲν θὰ εὐχαρισθῆ

νὰ τιμωρήσῃ ἐμὲ μόνον· διὰ σὲ μᾶλλον φοβούμαι. δὲν ἤκουσες τὰς μαντείας, καὶ τοὺς φρικώδεις χρησμούς. ὅτι ὁ Ὀρέστης θέλει εἶναι θανατηφόρος ποτὲ εἰς τοὺς γοιεῖς του; τοῦτο εἰς σὲ ἀποβλέπει, ἀθλίε μῆτερ· ἐγὼ χρεωσῶ, ὅπως ἠμπορέσω, νὰ ἐπιταχύνω τὸν θάνατόν του· καὶ σὺ σιωπῶσα, νὰ τὸ ὑποφέρῃς.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄλλοίμονον! . . . τὸ αἱμά μου . . .

ΔΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὁ Ὀρέστης δὲν εἶναι τὸ αἱμά σου. εἶναι μικρὸν λείψανον τοῦ Ἀτρείδου· αἷμα ὁποῦ γεννᾶται μόνον διὰ ἀνάσσια ἐγκλήματα. εἶδες ὅτι ὁ πατήρ κινηθεὶς ἀπὸ φιλοδοξίαν ἀπάνθρωπον, σ' ἔσφαξε τὴν θυγατέρα ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν· ὁ υἱός του Ὀρέστης ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη τοῦ πατρὸς, θέλει φονεύσει τὴν μητέρα. ὦ τυφλῆ, φιλόσοφος μῆτερ! ὁ υἱὸς σέκει ἔτοιμος νὰ σὲ σφάζῃ· ἰδέτον καὶ τρέμε.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄς ἔλθῃ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα εἰς τοῦτο τὸ σῆθος. ἄλλο ἐγκλημα μεγαλύτερον, ἂν ὑπάρχῃ, ἴσως τὸν ἐξιλεώσει διὰ τὸ ἐδικόν μου. ἀλλ' ὁ ποία τύχη κί' ἂν μὲ καρτερῆ, σὲ παρακαλῶ, Αἴγισθε, ἄ! διὰ τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ Ἀγαμέμνονος, παῦσαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιβουλεύῃς τὸν Ὀρέστην· ἄς ζῆ ἐξόριστος, μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς· φθάνει νὰ ζῆ. ὁ Ὀρέστης ποτὲ δὲν θ' ἀποτολμήσει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἄργος· κί' ἂν ἔλθῃ, ἀσπίδα ἔχεις τὸ σῆθός μου . . . ἀλλ' ἂν ὁ Οὐρανὸς τὸν σείλῃ, τίς δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰς βουλὰς του; τότε οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἐγὼ θὰ ἦμαι τὸ ζητηθὲν σφάγιον.

ΔΙΓΙΣΘΟΣ.

Κατὰ τὸ παρὸν παῦσαι ἀπὸ τὰ δάκρυα. ὁ Ὀρέστης ζῆ, καὶ ὀλίγον ἐλπίζω νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖράς μου. ἀλλ' ἂν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον δυναθῶ νὰ ἐκτελέσω τὸ τῆς ἀνάγκης, τὸ ὁποῖον εἰς μάτην ὀνομάζεις ἐγκλημα, τότε, ἂν θέλῃς, ἐπανάλαβε τὰ δάκρυά σου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΟΡΕΣΤΗΣ. ΠΥΛΑΔΗΣ΄

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ναί, Πυλάδη, αὐτὸ εἶναι τὸ παλατιόν μου.-- ὦ χαρὰ! ἔλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, φίλτατε Πυλάδη. ἔφθασεν ὡς τόσον, ἔφθασεν ἡ ποθητὴ ἐκείνη ἡμέρα, ὅπου ἠμπορῶ νὰ σ' ἀνταμείψω διὰ τοὺς πολυχρονίους κόπους σου.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄν μ' ἀγαπᾶς, Ὁρέστη, ἄκουε τὰς συμβουλὰς μου. αὐτὴν μόνην τὴν ἀνταμοιβὴν σέ ζητῶ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τέλος πάντων ἐφθάσαμεν-- ἐδῶ ἐσφάγη ὁ Ἀγαμέμνων, κ' ἐδῶ βασιλεύει ὁ Αἴγισθος!- ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη αὐτὴν τὴν οἰκίαν μ' ὄλον ὅτι ἀνήλικος ἀνεχώρησα. ἐν καιρῷ μὲ φέρει πάλιν ἐδῶ ὁ δίκαιος οὐρανός.-- σήμερον εἶναι σωσὰ δέκα ἔτη, ἀφοῦ ἐδολοφονήθη ὁ δυστυχὴς πατήρ μου· ἡ νύκτα ἦτον τρομερὰ καὶ αιματώδης, καὶ ἀπὸ τὰς ὀδυνηρὰς κραυγὰς καὶ θρήνους, ἀντηχοῦσαν ὅλα τὰ πέριξ τοῦ παλατίου ᾧ! πολλὰ καλὰ ἐνθυμοῦμαι· ἐπ' αὐτὴν τὴν αὐλὴν δρομαίως μ' ἔφερον ἡ Ἥλέ-

κτρα, κ' ἐκεῖ μ' ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του ὁ εὐσπλαγῆς Στρόφιος. ὅστις μ' ἀγάπησε μετὰ ταῦτα ὡς ἴδιον υἱόν του) αὐτὸς ὅλος ἐντρομος μ' ἔβγαλε κρυφίως ἀπ' ἐκείνην τὴν παράμερον θύραν. οἱ θρήνοι καὶ ὄδυρος μοι ὀπισθέν μου ἀντηχοῦσαν εἰς τὸν αἶρα· κ' ἐγὼ ἔκλαια, ἔτρεμα, ὀλόλυζα, χωρὶς νὰ ἤξεύρω τὴν αἰτίαν· ὁ Στρόφιος δακρυρροῶν καὶ κλείων μὲ τὸ χέρι του τὸ σῶμα μου, δὲν μ' ἄφινε νὰ φωνάζω. καὶ σφίγγων με εἰς τὰς ἀγκάλας του, κατέβρεχε τὸ πρόσωπόν μου μὲ πικρὰ δάκρυα ὡς τόσον ἔφθασε μ' ἐμὲ, τὸ πολύτιμόν του φορτίον, εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔρημον παραθαλάσσιον, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἀράξαμεν, κ' ἐπλευσαμεν μὲ οὐριον ἄνεμον.-- ἐπιστρέφω ἔφθιος τέλος πάντων· πλήρης ἐλπίδος, ἀνδρείας, θυμοῦ κ' ἐκδικήσεως· ἐπιστρέφω εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ὅθεν πρὸ δέκα ἐτῶν ἀνήλικος καὶ ἄοπλος ἀνεχώρησα κλαίων. †

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἐδῶ βασιλεύει ὁ Αἴγισθος, κ' ἐδῶ φωνάζεις ἐκδίκησιν; ἀπροφύλακτε! οὕτως ἐπιχειρίζεσαι τόσον δεινὸν ἔργον; ἰδὲ ἄρχισε νὰ ζημερώνῃ, καὶ αἰωνίως ἂν διακοῦσαν ἐδῶ αἱ νύκτες, αὐτοὶ εἶναι τοῖχοι παλατίου, ὁμίλει σιγανότερα· κάθε τοῖχος κρύπτει καὶ καταδότῃν ᾧ! τώρα ἄς μὴ χάσωμεν τὸν καρπὸν τῶν τόσων εὐχῶν, καὶ πολυχρονίων περιπλανήσεων, μετὰ τὰς ὁποίας μόλις φθάνομεν εἰς αὐτὸ τὸ παραθαλάσσιον. †

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὡ ἱερὰ καὶ φίλτατα παραλία. βέβαια κάποια ἄγνωστος δύναμις μᾶς ἀπεμάκρυνεν ἀπ' ἐδῶ ἄνεμοι πάντοτε ἐναντιοί, ἀφ' ἧς ὥρας ἐκπλευσαμεν ἀπὸ τὴν Κρήσσαν, μ' ἐμπόδιζαν νὰ ἰδῶ τὴν ποθητὴν πατρίδα. ἅπειρα πάντοτε νεᾶ ἐμπόδια μὲ νέους

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κινδύνους, μ' ἐφόβιζαν μήπως δὲν φθάσω ποτὲ νὰ πατήσω εἰς τὸ Ἄργος. ἄλλ' ἐφθασεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἰδοὺ εἶμαι εἰς τὸ Ἄργος-- εἰς τὴν ἀκριβὴν σου φιλίαν, τὴν νίκην τῶν τόσων κινδύνων, εἰς ἐσὲ μόνον τὴν ἀποδίδω, φίλτατε Πυλάδη. πρὶν ἔλθω ἐδῶ, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τοιαύτην βάρβαρον ὕβριν, ἴσως ὁ οὐρανὸς ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ καλὰ, ἐμοῦ τὴν τόλμην, καὶ σοῦ τὴν πίσυν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τόλμην; ἔχεις μεγάλην· ὦ! πόσαις, πόσαις φοραῖς ἐτρόμαξα διὰ σέ! εἶμαι ἔτοιμος νὰ γένω μέτοχος ὅποιας-δήποτε τύχης σου, τὸ ἠξέυρεις· ἀλλὰ σοχάσου, ὅτι ἔως τώρα μόνον ἐφθάσαμεν, καὶ τίποτε δὲν κατορθώσαμεν, ὡς πρὸς ἐκεῖνο ὅπου μᾶς μένει νὰ ἐπιχειρηθῶμεν. ἀπὸ τὰ πολλὰ μέσα ὅπου χρειάζονται διὰ τοιοῦτον μέγα ἔργον, πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν τὸ καλλίτερον· καὶ ν' ἀποφασίσωμεν ποίαν πρόφασιν νὰ εὐρωμεν. καὶ πῶς νὰ κρύψωμεν τὸν ἐρχομὸν μας· εἰς τοιαύτην οἰκοδομήν, πρέπει νὰ βάλωμεν καλὰ θεμέλια.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἡ θεία δίκη ἄς ἦναι σερδὸν θεμέλιον. ἐγὼ πρέπει νὰ χύσω τὸ αἷμα ὅπου διψῶ.-- τὸ καλλίτερον μέσον; ἰδοὺ τὸ ξίφος.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὦ νεανικὴ ὄρμη! διψᾷς αἷμα; κι' ἄλλος διψᾷ τὸ ἐδικόν σου· κ' ἔχει ἄπειρα ξίφη,

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἶναι μέγα τ' ὄνομάμου, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νὰ τρομάξῃ τὸν φύσει δειλόν. ὅποιον σιδηροῦν θώρακα, ὅποιον ἀσπίδα θὰ ἔχη ὁ Αἰγισθος, τὴν ὅποιαν δὲν θὰ διαπεράσω;

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄσπίδα ἔχει δυνατὴν, ἀδιαπέρασον, σκληρὰν, τὴν φυσικὴν του δειλίαν. περικυκλοῦται ἀπὸ πλῆθος δορυφόρων τρέμων, ἀλλ' ἀσφαλὴς σέκεται εἰς τὸ μέσον τῶν...

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καθὼς ἀκουσθῆ τ' ὄνομάμου, θέλουν διασκορπισθῆ ἔλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι καὶ δειλοί.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Καθὼς ἀκουσθῆ τ' ὄνομάσου, εὐθὺς θὰ σὲ θανατώσουν. καὶ μὲ ποῖον θάνατον! ἔχουν καὶ οἱ δορυφόροι πίσυν καὶ τόλμην· ἀφορμὴν ἔχουν ἀπὸ τὸν τύραννον, καὶ δὲν τὸν θέλουν φονευμένον, ἂν οἱ ἴδιοι δὲν τὸν φονεύσουν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ λαὸς λοιπὸν πρὸς βοήθειάν μοι...

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τίς σοχάξεται ὅτι ὁ χαμηρπῆς καὶ χυδαῖος λαὸς ἡμπορεῖ ποτὲ νὰ φυλάξῃ εἰς τὴν καρδίαν του αἰώνιον μῖσος, ἢ παντοταεῖν ἰσχυρὰν ἀγάπην; διεφθαρμένος ἀπὸ πολυχρόνιον δουλείαν, ἐξευτελισμένος, τώρα βλέπει τὸν ἕνα τύραννον πίπτοντα, τώρα τὸν ἄλλον ὑψούμενον, καὶ χωρὶς ν' ἀγαπᾷ κανένα, δουλεύει ὅλους· λησμονῶν τὸν Ατρεΐδην τρέμει τὸν Αἰγισθον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄχ! ἀληθινὰ λέγεις... ἀλλὰ δὲν ἔχεις πρὸ οφθαλμῶν σου, καθὼς ἐγὼ, πατέρα φονευμένον, ἀνεκδίκητον, ἐπιζητοῦντα, καὶ προσμένοντα ἐκδίκησιν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Εἰς τὸ ἐξῆς ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ τὴν διατάξω καλῶς.

ρα. — ἀλλ' ἄκουσε ἐδῶ εἴμεθα πάντῃ ἀγνωστοί, καὶ φάνομεθα ξένοι· οἱ ὑποπτοὶ καὶ ἀνήσυχοι τύρανοι, συνειθίζουσι δι' εὐχαρίστησιν ἢ φόβον, νὰ κατασκοπεύουν τοῦ καθενὸς τὰς πράξεις, καὶ τὰ διαβήματα. ἦδη ἀνατέλει ὁ ἥλιος· καθὼς φανῶμεν, θὰ μᾶς παρρησιάσουν εἰς τὸν Αἰγισθόν· νὰ τὸν εἰπῶμεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Νὰ πληγώσωμεν, ἑκατοντάκις νὰ κτυπήσωμεν τὸν ἀνόσιον, καὶ τίποτε νὰ μὴ τὸν εἰπῶμεν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Θάνατον βέβαιον ἤλθες νὰ λάβης, ἢ ἐκδίκησιν βεβαίαν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φθάνει νὰ ἦναι βέβαια καὶ τὰ δύο· πρῶτον νὰ τον φονεύσωμεν, καὶ ἔπειτα ν' ἀποιδάωμεν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὅρεςη, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὴν καθαρὰν φιλιάνμας, εἰς τὸ χυθὲν αἶμα τοῦ πατρός σου, σιώπα τώρα· ἄκουσε ὀλίγον τὰς συμβουλὰς μου. καὶ ἔπειτα ὑποχωρῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἀχαλίνωτον ὀρμὴν σου· πρῶτον μετὰ τὴν τέχνην, καὶ ἔπειτα μετὰ τὸ ξίφος, καταπολεμεῖται ἡ δειλία. ἄς εἰπῶμεν εἰς τὸν Αἰγισθόν, ὅτι ὁ πατήρ μου μᾶς ἔσειλεν ἐδῶ μνηστὰς τοῦ θανάτου σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Νὰ ψευθῶ τὸνομά μου εἰς τὸν Αἰγισθόν; ἐγὼ; . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Σὺ νὰ σιωπήσης· δὲν ἔχεις νὰ ψευθῆς, ἐγὼ ὀμιλῶ· μόνος ἄς τὸν ἀπατήσω· ν' ἀκούσωμεν τί θέλει εἰπεῖ ὁ Αἰγισθός εἰς τοιαύτην εἰδήσιν. ἐντοσοῦτῳ ἄς μάθωμεν τὸ πεπρωμένον τῆς Ἡλέκτρας.

Ἡλέκτρα. ἄχ! φοβοῦμαι μήπως δὲν ζῇ πλέον. καυμῖαν εἰδήσιν δὲν ἔλαβα περὶ αὐτῆς, καυμῖαν ὁ Αἰγισθός ἀναμφιβόλως δὲν ἄφησε κανένα ἀπὸ τὸ αἶμα τοῦ Ἀτρείδου.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἴσως τὴν ἐγλύτωσεν ἡ μητέρα· καὶ ἂν τοῦτο ἀληθεύῃ, σοχάσου, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τυράννου, καὶ ἠμπορεῖ νὰ θανατωθῇ, καθὼς ἀναφέρωμεν τ' ὀνοματίας. ἤξευρες, ὅτι ὁ Σπρόφιός εἶχε τὸν τρόπον μετὰ Στρατεύματα καὶ ὄπλα νὰ σὲ φέρῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ἄργος· ἀλλὰ καὶ νικητὴς ἂν ἦσεν εἰς φανερόν πόλεμον, μόνον τὸ βασιλεῖον ἐλάμβανες. ἐν τῷ μεταξύ σ' ἐφευγεν καὶ ὁ δειλὸς προδότης, καὶ ἡ λύσσα τοῦ ἔσφαξε καὶ τὴν Ἡλέκτραν, (ἂν ἐξοῦσεν ἔτι) ἐκείνην τὴν ποθητὴν καὶ μόνην ἀδελφὴν, εἰς τὴν ὁποίαν χρεωσθεῖς τὴν ζωὴν σου· ὅθεν πρόσεχε καλὰ, ἂν θέλῃς τὴν ἀσφάλειάν μας· ὁ σκοπὸς σου εἶναι πολλὰ ἀνώτερος, παρὰ τὸν σκοπὸν τοῦ βασιλεύειν· ἄ! σὺ πρῶτος μὴ τὸν ματαιώσης. τίς ἤξευρες; ἴσως ἡ μήτηρ σου μετανοήσασα . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄ! δι' αὐτὴν μὴ μ' ὀμιλῆς.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Διὰ κανένα. — κατὰ τὸ παρὸν τίποτε δὲν σὲ ζητῶ, εἰμὴ ν' ἀκούσης τὰς συμβουλὰς μου. καὶ ἂν μετὰ τ' ἀρνηθῆς παροργίζεις τὸν οὐρανόν, ὅτις νῦθόκησε νὰ ἦμαι σύντροφός σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐκτός τοῦ φόνου, ὅλα σὲ τὰ ὑπόσχομαι· σὲ τ' ὀμνῶ.

θὰ ἰδῶ κατὰ πρόσωπον τὸν φονέα τοῦ πατρός μου, θὰ τὸν ἰδῶ, καὶ θὰ μεταχειρισθῶ τὸ σπαθί' αὐτὸ ἃς ἦναι, σεβασέ, πάτερ, τὸ πρῶτον τῆς ἀνδρείας μου δοκίμιον, ὅπου σ' ἀφιερώνω.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Σιώπα, μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω κτύπον . . . ὦ! βλέπεις; μία γυναῖκα μαυροφορεμένη εὐγαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι. ἔλα, ἄς παραμερήσωμεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πρὸς ἡμᾶς ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τέλος πάντων ἀπεμακρύνθη πρὸς ὀλίγον ὁ Αἰγισθος· καὶ ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω ἐλευθέρω διὰ νὰ προσφέρω . . . τί βλέπω! δύο ἀγνώστους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὰ φορέματα, ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν, μὲ φαίνονται ξένοι· ἐμὲ παρατηροῦν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἡκούσες; τὸν Αἰγισθὸν ἀνάφερε.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄχ! σιώπα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ ξένοι, (τοιούτοι μὲ φαίνεσθε) εἰπέτε μοι, ἰδῶ τί ζητεῖτε;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄφες νὰ ὀμιλήσω ἐγὼ, ζῆσσο. -- ναι, ξένοι, εἴμεθα, καὶ φέρομεν μίαν μεγάλην εἶδησιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Πρὸς τὸν Αἰγισθὸν;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ναι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὅποιαν ἄραγε εἶδησιν; . . . προχωρήσατε λοιπὸν ὁ Αἰγισθος λείπει· ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ ἠμπορεῖτε νὰ τὸν προσμείνετε εἰς τὸ παλάτι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Καὶ ἡ ἐπιστροφῆτου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει. ἂν ἡ εἶδησις ἦναι χαροποιὰ; θέλει εἰς εὐχαριστήσει μὲ τιμὰς, καὶ βραβεῖα ἀνήκοντα.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Χαροποιὰ πρὸς τὸν Αἰγισθὸν, μὲ ὅλον ὅτι αὐτὴ καθ' αὐτὴν εἶναι πολλὰ θλιβερά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καρδιοκτυπῶ. -- θλιβερά; εἶναι δυνατόν νὰ τὴν μάθω;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄ! συγχώρησε. μὲ φαίνεσαι τῷ ὄντι εὐγενὴς γυνὴ· δίκιον ὅμως νομίζω νὰ τὴν ἀκούσῃ πρῶτον ὁ βασιλεύς . . . τί; σὲ ταραττοῦν οἱ λόγοι μου; . . . προσμένεις ἕως καμμίαν εἶδησιν ἀπὸ μακρυνὸν τόπον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Εἶδησιν; . . . ὄχι . . . ἀλλὰ πόθεν εἶσθε;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἕλληνες καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸ παρὸν ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν Κρήτην. -- τὰ φορέματα, τὰ κινήματα, τὸ πρόσωπον, οἱ λόγοι σου, ὅλα σὲ δείχνουν πολλὰ λυπημένην. ἤμπορῶ νὰ ἐρωτήσω; . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τί λέγεις; . . . ἐγὼ; -- ἠξέυρεις, ὅτι ἡ τρυφερὰ καὶ αἰσθαντικὴ καρδιά τῶν γυναικῶν εὐκόλως κινεῖται εἰς εἶκτον. κάθε λυπηρὰ εἶδησις, μ' ὅλον ὅτι ξένη, κατάκαρδα μὲ θλίβει· τώρα ἤθελα νὰ τὴν μάθω, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα θέλει μὲ λυπήσει.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἐυαίσθητος καρδιά! παλλὰ τολμηρὸς ἴσως φανῶ, ἀν τ' ὄνομά σου; . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Οὔτε σεῖς ὠφελεῖσθε νὰ τ' αἰούσετε, οὔτ' ἐγὼ εὐρίσκω, ἀν τὸ εἰπῶ, παρηγορίαν εἰς τὴν λύπην μου. -- εἶν' ἀληθὲς ἔξω τοῦ Ἄργους . . . ἤμποροῦσα νὰ ἔχω ἴσως . . . καμμίαν φροντίδα, . . . κανένα σοχασμὸν ἀκόμη. ἀλλ' ὄχι, καλὰ τὸ βλέπω, εἰς ἐμὲ πασῶς δὲν ὠφελεῖ ὁ ἐρχομὸς σας. ὅταν φθάσῃ κανένας ξένος εἰς αὐτὰ τὰ παραθαλάσσια, καὶ μὴ θέλουσα, αἰσθάνομαι νὰ κινῆται ἡ καρδιά μου, καὶ τεταραγμένη νὰ ἀμφιρρέπη μεταξὺ φόβου καὶ ἐλπίδος. -- καὶ ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ξεσκεπασθῇ ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ ἐρχομοῦ σας. εἰσελθετε· ἐγὼ ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου πρὸς ἐκεῖνο τὸ μνήμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μνήμα! ποῖον; ποῦ; τίνος,

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Δὲν βλέπεις; εἰς τὰ δεξιά; τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸ μνήμα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ θεά!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φρυάττεις καὶ σὺ εἰς τοιαύτην θεάν; ἔφθασεν ἔως καὶ εἰς ἐσᾶς ἡ φήμη τοῦ φρικτοῦ θανάτου, ὅπου αὐτὸς ἔλαβεν εἰς τὸ Ἄργος;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Καὶ ποῦ δὲν ἔφθασε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ ἱερὸν μνήμα τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων, θυσίαν προσμένεις; θὰ τὴν λάβῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τί λέγεις;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Δὲν κατάλαβα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὅμιλεῖ περὶ θυσίας; διατί; τοῦ εἶναι ἱερά· ἢ ἀνάμνησις τοῦ Ἀτρείδου;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

. . . Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, ἀφοῦ ἔμεινεν ὄφρα ἀπὸ πατέρα· ὅθεν κάθε λυπηρὰ θεὰ τοῦ ἀναγεῖναι τὴν λύπην εἰς τὴν καρδίαν· αὐτὸς συνεχῶς παραλαλεῖ . . . ἔλα εἰς τὸν ἑαυτὸν σου . . . ἄχ! ἀνόητε! ἔπρεπε νὰ σ' ἐμπιστευθῶ ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐχει τὰ μάτια του προσηλωμένα εἰς τὸν τάφον, ἀκίνητα, σπινθηροβολουῦντα . . . - ποῖος εἶσαι σὺ, ὅστις τολμᾷ γενναῖον; . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἰς ἐμὲ ἄφες τὴν φροντίδα, εἰς ἐμέ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Δὲν σ' ἀκούει πλέον. ὦ γυναῖ, συγχώρησε τὰς παραφροσὰς τοῦ μὴ δίδης ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ εἶναι ἔξω φρενῶν. — θέλεις λοιπὸν χωρὶς ἄλλο νὰ φανερωθῆς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὅα ἐμπήξω τὸ ξίφος μου εἰς τὴν καρδίαν τοῦ προδότου τόσαις φοραῖς ὅσαις σαλαγματιαῖς αἵματος ἔχυσες ἀπ' ἐκείνην τὴν τρομερὰν πληγὴν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Αὐτὸς δὲν παραλαλεῖ. Ἐναν πατέρα . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ναί, μ' ἐσέρησαν ἕναν πατέρα. ὦ λύσσα! καὶ μένει ἀκόμη ἀνεκδίκητος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ ποῖος ἄλλος εἶσαι, ἂν ὄχι ὁ Ὀρέστης;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τί ἀκούω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὀρέστης! ποῖος, ποῖος μὲ κράζει;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τώρα εἶσαι χαμένος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἡ Ἥλέκτρα σὲ κράζει, ἡ Ἥλέκτρα σὲ σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας της . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ποῦ εἶμαι; τί εἶπα; . . . Πυλάδη, οἶμοι!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Πυλάδη, Ὀρέστη ἀποβάλετε κάθε φόβον· δὲν σὰς

ἀπατῶ. ἀπὸ τὴν μανίαν σου σ' ἐγνώρισα, Ὀρέστη! ἀπὸ τὴν λύπην, ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἀπὸ τὴν ἀγάπην μου, γνώρισε καὶ σὺ τὴν Ἥλέκτραν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ Θεέ! . . . ἀδελφὴ! ζῆς, ζῆς, καὶ σ' ἔχω εἰς τὰς ἀγκάλας μου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὀγλυκυτάτη ἡμέρα!

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Σὲ σφίγγω λοιπὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μου; ὦ ἀνέκφρατος χαρὰ! . . . ὦ τρομερὸν θέαμα! τοῦ πατρός μου τὸ μνημα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄ! ἤσυχασε κατὰ τὸ παρόν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἥλέκτρα, ὦ, πόσον ἐπεθύμησα νὰ σὲ γνωρίσω! σὺ ἐγλύττωσες τὸν φίλτατόν μου Ὀρέστην· σοχάσου λοιπὸν, ἂν σ' ἀγαπῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Σὺ τὸν ἀνέθρεψες; σὺ εἶσαι ἄλλος ἀδελφός μου.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄ! ἄς παρακαλέσωμεν καὶ οἱ δύο· ἄχ! ἄς χαλινώσωμεν τὴν ἀλογον καὶ ἀχαλίνωτον ὄρμην τοῦ πνευματός του. Ὀρέστη, θέλεις νὰ μᾶς φέρῃς ἐξάπαντος εἰς δεῖν; θέλεις κάθε σιγμὴν νὰ τρέμω διὰ σέ; ἕως ἐδῶ εὐτυχῆς μᾶς συνώδυσαν εὐσπλαγγία, ἀγάπη, ἐκδίκησις· ἀλλ' ἂν αὐτως ἐξακολουθήσης . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἶναι ἀληθές· συγχώρησέ με, ἀγαπητὴ Πυλάδη, . . .

ἐγὼ παράφορος . . . τί θέλεις; . . . ἥποια φρόνησις ἐδύνατο νὰ με διοικήσῃ; . . . ὅποιαι ταραχαὶ εἰς τοιοῦτον ἀπροσδόκητον θεαμα! . . . -- τὸν εἶδα, ναι, μ' αὐτὰ τὰ μάτια μου εἶδα ν' ἀνασηκώῃ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ ζοφῶδες μνήμα, καὶ με σκελετὰς χεῖρας νὰ γυρίζῃ ὀπίσω τὰ μπερδεμένα μαλλιά ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του ἐσέκοντο ἔτι ξηρὰ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ αἷμα, εἰς τὰς μελανὰς καὶ ὠχρὰς παρειάς του ὄχι μόνον τὸν εἶδα, ἀλλ' ἤκουσα πρὸς τούτοις μίαν θρηνώδη καὶ τρομερὰν φωνήν, ἣτις ἀκόμη περιβομβεῖ εἰς τὰς ἀκοάς μου. « ὦ ἀνάνδρε υἱέ, ἕως πότε ἀναβάλλεις τὸν φόνον; ἔφηβος εἶσαι ζωσμένον ἔχεις τὸ σπαθί, κα' ἀκόμη ζῆ ὁ φονεὺς μου; » ὦ ὕβρις . . . τώρα εὐθὺς θὰ πέσῃ σφαγμένος ἐπάνω εἰς τὸν τάφον σου· οὔτε σπλαγματιὰ αἵματος δὲν θὰ μείνῃ εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἀνοσίου· ὅλον θέλεις τὸ πῖε διψασμένη σκιά, καὶ παρευθύς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄ! χαλίνωσε τὸν θυμόν σου· κ' ἐγὼ συνεχῶς βλέπω τὴν ὠχρὰν σκιάν τοῦ πατρὸς, παρῶρσιαζομένην εἰς ἐκεῖνα τὰ ψυχρὰ μάρμαρα, καὶ μ' ὅλον τοῦτο σιωπῶ, ὅπου κι' ἂν γυρίσης, παντοῦ θέλεις ἰδεῖ βαντισμένον τὸ παλάτι ἀπὸ τοῦ πατρὸς τὸ αἷμα· ἀνάγκη ὅμως νὰ καταπίνης τὰ δάκρυα χωρὶς σναγμόν, ἕως νὰ τὸ πλύνῃς με νέον αἷμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἡλέκτρα, ὦ, πόσον ἤθελα προτιμήσει τὴν πράξιν ἀπὸ τοὺς λόγους! ἀλλὰ θὰ καρτερέσω, ἕως νὰ φθάσῃ ἐκεῖνη ἡ ποθητὴ ἡμέρα. ἕως τὸσον ἡμεῖς γεννημένοι διὰ νὰ κλαίωμεν, ἔλα ἄς κλαύσωμεν κἀν μαζί. ἄρ' ἀληθές

εἶν' ἐκεῖνο, ὅπου ποτὲ δὲν ἤλπιζα; χύνω εἰς τὸν κόλπον σου δάκρυα χαρᾶς, ἀγανακτίσεως, καὶ λύπης; δὲν εἶχον καμμίαν εἶδῃσιν περὶ σοῦ σ' ἐνόμιζα σφαγμένην ἀπὸ τὸν τύραννον. ἐργόμουν πρόθυμος μᾶλλον νὰ σ' ἐκδικηθῶ, παρὰ νὰ σέ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ζῶ, καὶ εἶμαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου· σήμερον πρώτην ἡμέραν χαίρομαι τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν μιὰρὰν μανίαν, καὶ καθημερινῶς αὐξάνουσαν λύσσαν τοῦ σκληροῦ Αἰγίσθου, μὴ δυναμένου νὰ σέ θυσιάσῃ, ἐσυμπέρανα ὅτι ζῆς. ἀλλ' ὅταν ἤκουσα, ὅτι εἶχες ἀφήσει τὴν φιλοξενον αἰκίαν τοῦ Στροφίου, ὅποιος τρόμος . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὁ πατήρ μου ἐπίτηδες διέδωκε τοιαύτην σφήμην, διὰ ν' ἀσφαλίσῃ μᾶλλον τὸν Ὀρέστην ἀπὸ τὰς ἐπιβουλάς τοῦ Αἰγίσθου. ὅμως ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸν ἀφήσα, ποτέ, οὔτε θέλω τὸν ἀφήσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μόνος ὁ θάνατος ἠμπορεῖ νὰ μὰς χωρίσῃ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Οὐτ' αὐτὸς δὲν θὰ ἠμπορέσῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ ἀπαρὰδειγμάτισε φίλε! -- ὡς τὸσον, εἰπέτεμε, εἰς τὸν ὑπόπτον καὶ σκληρὸν τύραννον, με ποῖον τρόπον θὰ παρῶρσιασθῆτε; ἐδῶ νὰ κρυφθῆτε; πλέον δὲν ἠμπορεῖτε.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Θὰ προσποιηθῶμεν, ὅτι ἀναγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ Ὀρέστου. *

Είναι άτιμον τὸ μέπον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

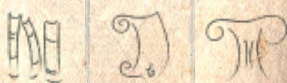
Ἄλλ' ὁ Αἰγισθος εἶναι ἀτιμώτερος. ἄλλο καλῆτερον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον δὲν εἶναι, ὄχι καλὰ τὸ σοχάζεσαι. φθάνει νὰ παρρησιασθῆτε εἰς αὐτὸν, κ' εἴπειτα ἐγὼ φροντίζω περὶ πάντων, νὰ σὰς δώσω τόπον, τρόπον, καιρὸν, καὶ ὄπλα, διὰ νὰ τὸν φονεύσετε. ἐγὼ φυλάττω, Ὀρέστη, φυλάττω ἀκόμη τὸ ξίφος, ὅπου ἐμπήξεν εἰς τὸ σῆθος τοῦ συζύγου της ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ἐντροπόμεθα ἔκτοτε νὰ ὀνομάζωμεν μητέρα. *

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τί κάμνει αὐτὴ ἡ ἀσεβὴς γυνή; εἰς ποῖαν καταξασιν ζῆ; καὶ τὸ ἀκούσιον σφάλμα σου, τὸ νὰ ἦσαι θυγάτηρ της πὼς τὸ παιδεύει;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄχ! δὲν ἤξεύρεις ὅποιαν ζωὴν ἀπερνᾷ ἔκτος τῶν υἱῶν τοῦ Ἀτρείδου, κάθε ἄλλος ἤθελε τὴν εὐσπλαγχνισθῆ. . . ἀλλὰ κ' ἡμεῖς θὰ λάβωμεν εὐσπλαγχνίαν . . . πλήρης πάντοτε ὑποψιῶν καὶ τρώμων καταφρονημένη ὡς καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον Αἰγισθόν της ἐράσματα τοῦ Αἰγισθοῦ, μ' ὄλον ὅτι γνωρίζει τὴν ἀχρειότητά του μετανοημένη, ἀλλ' ὅμως ἰκανὴ ἴσως ν' ἀνανεύσῃ τὸ ἐγκλημα, ἂν τὸ θελήσῃ ὁ βδελυρὸς ἔρωσ της, περὶ τοῦ ὁποίου ἀγανακτεῖ καὶ ἐρυθριᾷ ἄλλοτε ὡς μήτηρ, ἄλλοτε ὡς σύζυγος καὶ οὐδέποτε, οὔτε σύζυγος, οὔτε μήτηρ. πικροὶ ἔλεγχοι τοῦ συνειδήτος μυριάκις τὴν ἡμέραν τῆς κατασπαράττου τὴν καρδίαν νυκτερινὰ τρομερὰ φαντάσματα τῆς διακόπτουν τὸν ὕπνον. -- ἰδοὺ ἡ ζωὴ της. *

Ὁ δίκαιος οὐρανὸς τὴν παιδεύει μὲ φρικτὰς καὶ πολυχρονίους ποινὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς ἢ φύσις. σήμερον ὅμως ἐν ἀπὸ τὰ δύο ἢ σύζητος, ἢ μήτηρ, πρέπει νὰ ἦναι ὅταν θὰ ἰδῇ νὰ πέσῃ πλησίον της πληγωμένος ἀπὸ τὸ σπαθί μου, ὁ ἀγενής καὶ ἀνομος ἐραστὴς της.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τάλαινα μήτηρ! δὲν τὴν εἶδες ἀκόμη τις ἤξευρες; . . . ὅταν τὴν ἰδῆς . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἦκουσα τὸν πατέρα καὶ ἀρκεῖ. *

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὅμως τοιαύτην φρίκην, μὲ οἶκτον θέλει αισθανθῆ ἡ καρδιά σου, ὡς καὶ μὴ θέλων θὰ κλαύσης, καὶ θὰ ἐνθυμηθῆς ὅτι εἶναι μήτηρ σου. αὐτὴ δείχνει πραότητα εἰς ἐμὲ. ἀλλ' ὁ ἀχρεῖος Αἰγισθος, ὅστις μὲ ἐχάρισε τὴν ζωὴν μόνον ἀπὸ τὰς δεήσεις της, κατὰκαρδα μὲ θλίβει. ὅμως ὑπόφερα τὸ ἄδωρον δῶρόν του, ἕως νὰ φθάσῃ ἡ ἡμέρα νὰ λάβῃς τὸ βαμμένον ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ πατρὸς ξίφος. πολυλάκις ἠθέλησα νὰ ὀπλίσω ταύτην τὴν δεξιάν, μ' ὄλον ὅτι γυνή. τέλος φθάνεις, Ὀρέστη, καὶ φθάνεις ἐν καιρῷ. διότι ὁ Αἰγισθος διὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ πλέον ἐμπρὸς του, σήμερον θέλει νὰ μ' ὑπανδρεύσῃ δυναστικῶς, μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς δούλους του.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀπροσκάλεστος λοιπὸν ἔρχομαι εἰς τοὺς παρανόμους γάμους ἀπροσδόκητον θυσίαν θὰ λάβουν οἱ θεοί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀνθίσταται ἡ Κλυταιμνήστρα, ἀλλὰ ματαίως. *

Είπαμε, δὲν ἠμποροῦμεν καθόλου νὰ τὴν ἐμπιστευ-
θῶμεν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄχ! καθόλου· διότι ἀμφιρέπουσα μεταξύ κακίας καὶ
ἀρετῆς, πάντοτε κλίνει πρὸς τὴν κακίαν· ὅταν ὁ Αἰγισθος
λείψῃ ἀπὸ πλησίον της . . . τότε ἴσως . . . θέλομεν τὴν
ἰδεῖ μετὰ ταῦτα. μαζί μου κλαίει, ναί. ἀλλὰ μὲ τὸν τύ-
ραννον κάθεται. ἀπόφυγε τὴν παρουσίαν της, ἕως νὰ
ἐπιστρέψῃ ὁ αἰγισθος.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Καὶ τοῦ ἐπὶ γὰρ ἐκεῖνος ὁ οὐτιδανός;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὁ ἀσεβής, σήμερον ἑορτάζει τὸν φόνον τοῦ Ἀτρείδου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὡλύσσα!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ταύτην τὴν ὥραν ὑβρίζει τοὺς θεούς. ἐδῶ πλησίον
εἰς τὸν δρόμον τῶν Μυκηναίων, προσφέρει εἰς τὸν Πλοῦ-
τωνά ἀκαθάρτους θυσίας, κ' ἐπ' αὐτούς εὐχάς· νομίζω
ὀγλήγορα ἐπιστρέφει. — ἀλλ' ἡμεῖς ἐδῶ πολὺ ὠμιλήσα-
μεν· ἐγὼ ἐμβαίνω εἰς τὸ παλάτι χωρὶς νὰ μεῖ ἰδοῦν· σεῖς
προσμεῖνετέ τον ἐκεῖ, ἔξω τῆς αὐλῆς. Πυλάδη, εἰς σὲ
ἐμπιστεύομαι τὸν ἀδελφόν. Ὀρέστη, ἂν μὲ ἀγαπᾷς, σήμε-
ρον θὰ τὸ ἰδῶ· εἰς τὴν ἀγάπην μας, εἰς τὴν μνήμην
τοῦ φονευθέντος πατρὸς, ἀκουσε τὸν φίλον, καὶ χαλίνω-
σε τὴν ὄρμην σου· διότι ἀπὸ τὴν ἄκραν ἐπιθυμίαν, ἠμπο-
ροῦμεν νὰ χάσωμεν τὴν τόσον ποθητὴν ἐκδίκησιν.

ΠΡΑΞΙΣ Γ΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄφες με, Ἥλεκτρα· ἐπίστρεψε εἰς τὸν θάλαμόν σου·
ὑπάγω νὰ ζητήσω τὸν Αἰγισθον . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ μήτηρ! σὲ βασανίζει ἡ ἀργοπορία τοῦ Αἰγισθοῦ; ἢ
φοβεῖσαι μήπως τὸν κεραίνωσεν ὁ οὐρανὸς ἔμπροσθεν τοῦ
ιεροῦ βωμοῦ; μὴ φοβεῖσαι, μὴ ὁ οὐρανὸς δείχνει μέχρι
τοῦδε εὐμένειαν πρὸς τοὺς ἐδῶ ἀσεβεῖς καὶ κακούργους·

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Σιώπα, τοῦ Αἰγισθοῦ . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Βέβαια εἶναι κατασχὺνη ἡ ἀναφέρῃ κανεὶς τ' ὄνομά του·
ὦ! σύ εἶσαι ἐκεῖνη, ἥτις, πρὸ ὀλίγου ἤθελες νὰ προσφέρῃς
μαζί μου δάκρυα, καὶ εὐχὰς εἰς τὸ ἱερὸν μνήμα;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Παῦσαι· θέλω νὰ ὑπάγω. . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ν' ἀνταμώσης ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀπ' αὐτὸ τὸ σῶμα
σου, πολλάκις ἤκουσα νὰ ονομάζης ὄργανον τῶν δεινῶν σου;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ναί· μαζίτου ποτὲ δὲν εἶμαι εὐτυχής· ἀλλ' οὔτε χωρὶς
αὐτόν· ἄφες με.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κἄν, . . . ὑπόφερε . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί πλέον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Οἴμοι τάλαινα! . . . τί θὰ γένη, ἂν πρὸ τοῦ Αἰγίσθου
συναπαντήσῃ τὸν υἱόν;

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ματαίως ζητῶ ν' ἀπατήσω τὸν εἰσόντμόν μου.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ,

καὶ ὁ ΠΥΛΑΔΗΣ. (καταμέρος)

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐκεῖνος δὲν φαίνεται, ποτὲ δὲν θὰ φθάσει;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ποῦ ὑπάγεις;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Αγαπῶ τὸν Αἰγίσθον, καθ' ὑπερβολὴν! . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὸν Αἰγίσθον; ὦ φωνή! τί βλέπω; αὐτὴ εἶναι· ἀκόμη
τὴν ἐνθυμοῦμαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἔλα· τί κάμνεις; γάσου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ποῖος παρῆρσιάζεται ἐμπρὸς μου; ὦ! ποῖος εἶσαι σὺ;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄ! συγχώρησε τὴν τόλμην μας· ξένοι εἴμεθα, ἴσως
δὲν ἐρχόμεθα εἰς ἀρμόδιον καιρὸν.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ποῖοι εἶσθε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἰς τὸ Ἄργος . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Γενημένοι δὲν εἴμεθα . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Οὔτε τοῦ Αἰγίσθου . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὁ ἡγεμὼν τῆς φωκίδος μᾶς σέλλει πρὸ τῶν βασιλέων . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄν εἰδῶ βασιλεὺς . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὅθεν, ἂν μᾶς τὸ ἐπιτρέπῃς ἐμβαίνομεν εἰς τὸ παλάτι
διὰ νὰ τὸν ζητήσωμεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ποία αἰτία σᾶς φέρει εἰς τὸ Ἄργος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μεγάλη.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Εἰς τὸν βασιλέα πρέπει νὰ τὴν εἰπῶμεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Παρομοίως ἤμπορεῖτε καὶ εἰς ἐμὲ κατὰ τὸ παρὸν
λείπει ὁ Αἴγισθος.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὅμως θὰ ἐπιστρέψῃ . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐλπίζω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὡς τόσον, διηγηθῆτέ μοι καταλεκτῶς τὴν ὑπόθεσιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐγὼ σὲ τὴν λέγω . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἐπειδὴ μᾶς τὸ προσάξεις ὅμως . . .

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Εἶμαι σύνθρονος μὲ τὸν Αἴγισθον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ καθεὶς τὸ ἠξεύρει, ὅτι εἶσαι ἀξία αὐτοῦ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἦμπορεῖ ἢ εἶδης νὰ μὴ σὲ χαροποιήσῃ τόσον,
ὅσον τὸν Αἴγισθον.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί λογῆς;

ΟΡΕΣΤΗΣ ΑΝ

Τί λέγεις; ὁποία εἶδης δύναται νὰ χαροποιήσῃ τὸν
σύζυγον, χωρὶς νὰ ἦναι ἐξίσου χαροποιὰ καὶ εἰς τὴν
γυναῖκά του;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἦξεύρεις ὅτι ὁ Δεσπότης μᾶς, μόνον εἰς τὸν Αἴ-
γισθον μᾶς ἐπρόσβαξε νὰ τὴν εἰπῶμεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ Αἴγισθος καὶ αὐτὴ, εἶναι μία ψυχὴ εἰς δύο σώματα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἔως πότε νὰ προσμένω; ὁμιλήσατε.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἦμπορεῖ εἰς ἄκρον νὰ σὲ πικράνῃ ἢ ἀγγελία ὅ,
οὐρανὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ, ὅπου ἡμεῖς . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πολὺ ἀπατάσαι εἰς αὐτὴν φέρομεν ἐνταλῇ ἀσφάλειαν
καὶ εἰρήνην.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τλειώσατε μίαν φορὰν . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Βασίλισσα, ἀναγγέλλομεν τὸν θάνατον . . .

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τίνος;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Σιώπα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τίνος; ὁμίλησε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

. . . Τοῦ Ὀρέστου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄλλοίμονον! τί ἀκούω; τοῦ υἱοῦ μου; ὦ οὐρανέ! . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τοῦ υἱοῦ, ναι τοῦ φονευθέντος Ἀγαμέμνωνος . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί λέγεις;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Αὐτὸς λέγει, ὅτι ὁ Ὀρέστης δὲν ἐφονεύθη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τοῦ υἱοῦ τοῦ φονευθέντος . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἀνόητε, ἐπίορκε, οὕτω φυλάττεις τὴν ὑπόσχεσίν σου;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τάλαινα ἐγὼ! νὰ χάσω τὸν μοναχὸν υἱόν μου . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

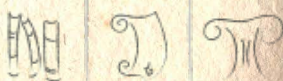
Ἄλλ' ὁ Ὀρέστης, δὲν ἦτον ἄρα ὁ πλέον θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Αἰγίσθου;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄχ! σκληρέ! βάρβαρε! τοιοῦτοτρόπως ἀναγγέλλεις εἰς μίαν μητέρα τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ της;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Εἶναι πολλὰ νέος ἀκόμη, καὶ ἄπειρος τῶν αὐλῶν. (ἂ ἰ συγχώρησέ τον) πρόθυμος νὰ ἐκπληρώσῃ ἀπρονόητα τὸ θέλημά σου, πρόδωκε τὸ ἐδικόν μου. ἔπρεπε μετὰ ταῦτα, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Αἰγίσθου, μόνον ἀπὸ τὸ σῶμα του ν' ἀκούσῃς τοιαύτην πικρὰν ἀγγελίαν' ὁ σκοπὸς μου τοιοῦτος ἦτον. ἀλλ' ἐν αὐτός . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἴσως ἐγὼ ἐσφαλα' ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ, ἐσφαλῆς ἤδη μὲ τὸν σύζυγόν σου . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄχ! σιώπα. πρότερον ἐχρημάτῃσα μήτηρ τοῦ Ὀρέστου!

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄράγε νὰ ἀγαπᾷς καλλήτερα τὸν Ὀρέστην παρὰ τὸν Αἰγίσθον;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τώρα τί λέγεις, τί κάμνεις; τολμᾷς μὲ ματαίους καὶ ἐνοχλητικούς λόγους νὰ αὐξάνῃς τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς; ἔλα' ἄφες τὴν τὰ δάκρυα, καὶ ἔ καιρὸς μὲν ἀνακούφισις εἰς τὴν λύπην της . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ Αἰγίσθος ἤμπορεῖ νὰ τῆς ἀνακουφίσῃ τὴν λύπην.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἐλα, ἃς φύγωμεν ἀπεμπρός της' διότι πολλὰ τὴν ἐνοχλήσαμεν.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ!

Ἐπειδὴ ἐπλήγωσες τὴν καρδίαν μου, θὰ χαρῆς, σκληρέ, ἐπιζέων τὴν πληγὴν μου' διηγήσου με τώρα πῶς, ποῦ, πότε ἀπέθανεν ὁ υἱός μου. — Ὀρέστη, φίλτατε Ὀρέστη, θέλω ἐντελῶς νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῶν συμβάντων σου' καὶ μόνον περὶ σοῦ ν' ἀκούω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Δοιπὸν τὸν ἀγαποῦσες ἀκόμη;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἦ νενάσισκε, σὺ δὲν ἔχεις μητέρα; †

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εγώ; . . . εἶχά ποτε.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὦ θεε! βασίλισσα, ὁ υἱός σου ὑπετάχθη εἰς τὸ πεπρω-
μένον ἢ ζωῆτου . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Δὲν τοῦ ἀφαιρέθη ἀπὸ κακούργους ἐχθροὺς; δὲν ἔπεσεν,
ὄχι εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους σκληρὰς ἐνέδρας.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Σ' ἀρκεῖ τόσον. τί περισσότερο ἠμπορεῖτις νὰ διηγηθῆ
εἰς μίαν μητέρα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄλλ' ἂν μία μητέρα θέλει ν' ἀκούσῃ . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄ! ὑπόμεινε νὰ διηγηθῶμεν τὴν θλιβεράν ἱστορίαν κατὰ
πλάτος εἰς τὸν βασιλέα μόνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὅα χαροποιήσῃ τὸν Αἴγιστον,

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Πολλὰ εἶπαμεν ἄς ὑπάγωμεν. εὐσπλαγγία μᾶς κινεῖ
νὰ μὴ σὲ ὑπακούσωμεν κατὰ τὸ παρόν. — ἀκολουθεῖ με
ἀνάγκη, καὶ ἀνάγκη μεγάλη νὰ ὑπακούσῃς τέλος εἰς τὴν
θέλησίν μου.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Κ Λ Υ Τ Α Ι Μ Ν Η Σ Τ Ρ Α.

Υἱέ μου δύσγη! . . . ἀθῶον τέκνον παρανόμου μητρός!

Ορέστη, Ὀρέστη . . . ἄχ! δὲν ζῆς πλέον! μακρὰν τοῦ
πατρικοῦ βασιλείου, ἐξόριστος παρ' ἐμοῦ, ἀποθνήσκεις,
ταλαίπωρος, παντέρημος, τίς εἶδεν ποῖον θάνατον! . . .
εἰς τὰς ὀδυνηρὰς καὶ τελευταίας ὥρας, δὲν εἶχες πλησίον
κανένα τῶν συγγενῶν σου; κανεὶς δὲν σ' ἀπέδωκε τὰς ἐπι-
κηδείους τιμὰς . . . ὦ μοῖρα! ὁ υἱός τοῦ μεγάλου Ἀτ-
ρεΐδου, περιπλανώμενος ἄγνωστος; σερημένος κάθε βοη-
θείας . . . οὔτε μητέρα οὔτ' ἀδελφὴ κατέβρεξαν με τὰ
δάκρυάτων τὸ νεκρὸν σῶμά σου! . . . οἶμοι τάλαινα!
φίλτατον τέκνον, αἱ χεῖρές μου δὲν σ' ἐπρόσφεραν τὸ τε-
λευταῖον καθήκον, κλείουσαι τὰ ψυχορραγούντα βλέφαρά
σου. — τί λέγω; καὶ αἱ χεῖρές μου ἦτον εἴξαι; βαμμένας
καὶ ἀχνίζουσας ἔτι ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ πατρός σου, ἤθαλες
τὰς ἀπώθει ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου, καὶ δικαίως, Ὀρέστη.
ὦ υἱέ ἄξιε καλτέρας μητρός! . . . ἀλλὰ διότι σ' ἐσφαζα
τὸν πατέρα, δὲν εἶμαι πάλιν μήτηρ σου; ἄχ! ἠφύσις ποτὲ
δὲν χάνει τὰ δικάιά της . . . ἀλλ' ἂν ἡ εἰμαρμένη δὲν σ'
ἐξέλνε πρόωρα εἰς τὸν ἄδην θὰ ἐσρεφες, (κατὰ τὸν ψευδῆ
χρησμόν) τὸ ζῆφος ἐναντίον τῆς μητρός σου; . . . καὶ
ἔπρεπε παῖα ἄλλη χεὶρ ἐδύνατο νὰ τιμωρῆσῃ δικαιοτέρα
τ' ἀδιώρθωτον σφάλμα; ἄ! ζῆσε, Ὀρέστη! ἔλα! ἐπίστρεψε
εἰς τὸ Ἄργος; ἐκπλήρωσε τὸν χρησμόν; δὲν σφάζεις μητέρα,
ἀλλὰ μίαν ἀνόσιον γυναῖκα, ἣτις ἀδίκως ἐπιφέρει τοιοῦτον
ὄνομα! ἄ! ἔλα . . . ἄχ! δὲν ζῆς πλέον . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Σ Κ Η Ν Η Ε.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τί συνέβη; πόθεν αὐτὰ τὰ δάκρυα; ποία νὲ αἰτία; . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Αἰτία δακρύων, ναι, καὶ παντοτιῶν δακρύων, τώρα εὐφραίνου· μὴ φοβῆσαι, μὴ τρέμῃς πλέον. ἐπληρώθη τέλος πάντων ἡ ἐπιθυμία σου· ἀπέθανε τελευταῖον ἐκεῖνος ὁ μέγας ἐχθρός σου, ὅστις μ' ὄλον τοῦτο ποτὲ δὲν σ' ἐβλαψέ· ναι, δὲν ζῆ πλέον ὁ υἱός μου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τί λέγεις; ἀπέθανεν ὁ Ὀρέστης; πόθεν ἔχεις αὐτὴν τὴν εἰδήσιν; ποῖος τὴν ἔφερε; . . . δὲν τὸ πισεύω.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

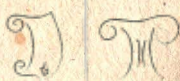
Δὲν τὸ πισεύεις, ὄχι; διότι ἀπέφυγε πολλαίς τὸ ἄδικον ξίφος σου; ἂν δὲν δίδῃς πίσιν εἰς τὰ δάκρυά μου, θέλει σὲ πληροφορήσει ἡ μανία μου. ἤδη ἀνάπτει φλογερὰ εἰς τὴν καρδίαν μου ὄλον τὸ μητρικὸν φίλτρον, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐσβύσθη.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Δὲν ἔχεις ἄλλην ἀπόδειξιν; ὅθεν ἐγώ; . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀποδείξεις θέλεις ἔχει, ἴσως ἐπιθυμία ἡ σκληρὰ καρδίαςου. θ' ἀκούσῃς ὅλην τὴν διήγησιν τοῦ σκληροῦ συμβάντος· καὶ ἡ καρδία σου θὰ σκιρτήσει ἀπὸ ἄκραν

χαράν. θὰ ἴδῃς ξένους εἰς τὸ Ἄργος, οἱ ὁποῖοι θέλουν χορτάσει τὴν ἀπάνθρωπον ἐπιθυμίαν σου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ξένοι εἰς τὸ Ἄργος; χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρω, καὶ νὰ τὸ μάθω ἐγὼ πρῶτος;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Μήπως λυπεῖσαι, διότι σὺ πρῶτος δὲν ἐμπήξες εἰς τὸ σῆθός μου αὐτὸ τὸ φαρμακερὸν βέλος; βέβαια εἰς σὲ ἤρμοζε τοιοῦτο εὐσπλαχρον ἔργον· μόνον ὁ Αἰγισθος ἔπρεπε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς σύζυγον καὶ μητέρα, τοιαύτην χαροποιὰν ἀγγελίαν. †

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Γυναί, τὴ πάλιν ὀργίζεσαι τώρα; δίδεται τὴσθε ἀγάπη πρὸς τὸν ἀποθανόντα υἱόν σου, τὸν ὁποῖον ζῶντα μόλις ἐνθυμοῦσους;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί λέγεις; ποτὲ δὲν ἔπαυσα, ποτὲ, νὰ ἦμαι μήτηρ τοῦ Ὀρέστου· κί ἂν ποτε κατέπνιξα τὸ μητρικὸν φίλτρον, ἐβιαζόμην ἀπὸ μητρικὴν ἀγάπην. φοβουμένη τὰς κρυφὰς κατ' ἐκείνου ἐπιβολάς σου, ἔδειχνα ἀδιαφορίαν πρὸς τὸν υἱόν μου. τώρα ὁποῦ ἀπέθανε, δὲν ὑποκρίνομαι πλέον· καὶ ἤξευρε ὅτι τὸν ἀγαποῦσα, καὶ πάντοτε θ' ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον τὸν Ὀρέστην παρὰ σέ . . .

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὀλίγον λέγεις· ἀγάπησες μᾶλλον ἐμὲ παρὰ τὴν ὑπόληψίν σου; ὅθεν . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Δὲν ἔπρεπε ν' ἀναφέρῃς τὴν ὑπόληψιν ἐκείνης, ὁποῦ

κάθεται πλησίον σου. ἐπρόσπερ᾽ εἰς σέ τὰ πάντα, τὴν φήμην μου, τὸν σύζυγόν μου, τὴν ἡσυχίαν μου, καὶ τὸν μοναχὸν κί' ἀγαπητὸν υἱόν μου, ἐκτός τῆς ζωῆς του. ἀλλὰ σὺ κινούμενος ἀπὸ φιλοδοξίαν ἀπάνθρωπον τοῦ βασιλείου, καὶ ἀπο φρικτὴν ἐκδίκησιν, ὅλα τὰ προσφερόμενα, ὡς οὐδὲν ἐνόμιζες, ἕως ὅτου δὲν ἐλάμβανες εἰς χεῖράς σου τὸν Ὀρέστην. ποῖος εἶδε τόσον ἄπιστον καὶ σκληρὰν καρδίαν; εἰς τὸν πονηρὸν καὶ ἐπίπλαστον ἔρωτά σου τὸν ὁποῖον κατὰ δυσυχίαν ἐπίστρενα, ἄραγε ἐμπόδιον, εἰπέμε, ἐμπόδιον ἦτον τὸ νήπιον Ὀρέστης; . . . ἀλλὰ μὲν εἰς ἐξέπνευσεν ὁ ἀγαμέμνων, καὶ σὺ ὡς λυσσώδης λύκος, ὀρυόμενος εἰς ὄλον τὸ παλάτι, ἐζητοῦσε τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου. τότε σείων εἰς τὰς χεῖράς σου ἐκεῖνο τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελές τολμήσει νὰ ἐμπλήξῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ σῆθος τοῦ πατρὸς, ἔδειχες τότε τὴν ἀνδρείαν σου εἰς ἔν ἄοπλον βρέφος. ἡ θεῖα Πρόνοια ὅμως τὸν διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν μανίαν σου. τότε σ' ἐγνώρισα ἐντελῶς, ἀλλὰ βραδέως. ἄθλιε υἱέ! τί τ' ὄφελος, ἂν ἐγλύτωσες ἀπὸ τὸν φανέα τοῦ πατρὸς σου; ἔτυχες ἄωρον θάνατον. ξένος εἰς γῆν ξένην . . . ἄχ! παράνομε, ἄρπαγε! σὺ μοῦ ἐφόνευσες τὸν υἱόν . . . Αἰγίσθε, ἄ! συγχώρησε . . . ἡ μου μῆτηρ, . . . καὶ πλέον δὲν εἶμαι . . .

Αἶγιςθος.

Φθάνει ν' ἀπέθανεν ὁ Ὀρέστης, κ' ἔχεις τὴν ἄδειαν νὰ ζευθυμάνης μὲ ὕβρεις καὶ παράπονα; ἀλλ' εἰπέ πρὸς ποῖον ὠμίλησαν; τίς τοὺς ἔσειλε; ποῦ ἔχουν τὸ κατάλυμάτων; εἶναι σαλμένοι ἀπὸ κανένα βασιλέα; πρὸ πάντων δὲν ἐζήτησαν τὸν Αἰγίσθον εἰς τὸ Ἄργος;

Καὶ ταῖμνηστρα.

Ἐσένα ζητοῦν ὁ Στρόφιος τοὺς σέλλει ἡ κακῆ μου

τύχη τοὺς εὐγαλεν ἐμπρός μου, τοὺς ἐβίασα, καὶ μ' εἶπον τὰ πάντα. εἰς τὸ παλάτιόν σου εὐρίσκονται οἱ ἀπεσαλμένοι, δύο πολλὰ διαφόρου φύσεως ὁ εἰς εὐσπλαχνικός καὶ προσεκτικός, δὲν ἤθελε νὰ μὲ δώσῃ τὴν πικρὰν εἶδησιν ὁ δ' ἄλλος ὀρμητικός, σκληρός, ἔδειχε χαρὰν εἰς τὴν λύπην μου ἡ περισσοτέραν χαρὰν θὰ δοκιμάσῃ ἐκεῖνος διηγούμενος, παρὰ σὺ ἀκούων τὸ ἀξιοθρήνητον συμβεβηκός.

Αἶγιςθος.

Ἄλλὰ διατί ὁ Στρόφιος σέλλει ῥητῶς τοιαύτην εἶδησιν εἰς ἐμέ; εἶναι γινώσκον, ὅτι αὐτὸς ἐχημάτισε πάντοτε ὑπότελής τοῦ Ἀτρείδου. δὲν ἐφυγάδευσε ὁ ἴδιος τὸν υἱόν σου; δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καταφύγιον τὴν αὐλήν του;

Καὶ ταῖμνηστρα.

Κατ' ἀρχάς, ναί. ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἔλειψεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ μετὰ ταῦτα δὲν ἐλάβαμεν καμμίαν εἶδησιν περὶ αὐτοῦ.

Αἶγιςθος.

Διεδόθη τοιαύτη φήμη. ἀλλὰ τ' ἀληθές τις οἶδεν; εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ Ὀρέστης παιδιώθεν εἶχεν ἀχώριστον ὄδηγόν, φύλακα, φίλον, ὑπερασπιστὴν τὸν υἱόν τοῦ Στροφίου, ἐκεῖνον τὸν ἀγαπητόν του Πυλάδην, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀποσπρέφομαι. εἰς ὀλίγα λόγια ὁ Στρόφιος μοι ἦτον ἀσπονδος ἐχθρός, πῶς μετεβλήθη; . . .

Καὶ ταῖμνηστρα.

Βασιλεὺς ὦν δὲν ἔμαθες ἐκ πείρας ὁποῖα εἶναι ἡ καρδιά τῶν Βασιλέων, βάρβαρε! μήπως ἠδύνεσαι, ἀκού-

ων να διαβεβαιώνω εκείνο όπου κατάκαρδα με θλίβει, ὕπαγε, ἄκουσε τέλος ἕως να χορτάσης· ὕπαγε· ἄφε με.-- ὁ Στρόφιος νομίσας τὸν Ὀρέστην ὠφέλιμον εἰς τοὺς σκοπούς του, τὸν ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν μανίαν σου, τὸν ὑπεδέχθη. καὶ τὸν ὑπεραγάπησε· ἔπειτα ἴσως ὡς ἀχρησον, ἢ ἐπιζήμιον, τὸν ἐδίωξεν· ὅθεν τώρα πρῶτος αὐτὸς σ' ἀναγγέλλει τὸν θάνατόν του.-- καὶ σὺ μ' ἀγαποῦσες ποτὲ, πρὶν φονεύσω τὸν σύζυγόν μου, καὶ σ' ἐγχειρήσω τὸ βασίλειον· ὕστερα μ' ἐμίσησες, καὶ τώρα μὲ καταφρονεῖς. ἀγάπη, ἀρετὴ, πίσις, τιμὴ, ὅλα κατὰ τὰς περιστάσεις, εἶναι μεταβλητὰ εἰς ἐσᾶς.

Αἴγιος ὄος.

Καλὰ ἐνθυμεῖσαι, ὅτι σ' ἄφησα νὰ κάμης ἐκλογὴν μεταξὺ τῶν ἀπογόνων Ἀτρέως, καὶ Θυέσου· σὺ ἢ ἰδίᾳ ἐκλεξῆς· διατὶ μὲ τὰς ἀκαταπαύτους κραυγὰς μὲ κάμνεις νὰ πληρώσω τὴν ἐκλογὴν σου; σ' ἀγαπῶ ὅσον ἀξίζεις.

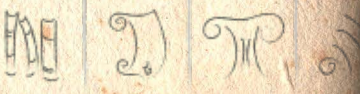
Κλυταιμνήστρα.

Αἴγισθε, τελειῶν τὰς ὀχληρὰς κραυγὰς. καταφρονεῖμε, ἂν ἤμπορῆς· ἀλλὰ ποτὲ μὴ τολμήσης νὰ τὸ ἐκφωνήσης. ἂν ὁ ἔρωσ μ' ἔφερον εἰς ἀνόσιον ἐγγλημα, σοχάσου εἰς τί ἤμπορεῖ νὰ φέρῃ μίαν ἀπελπισμένην γυναῖκα ὁ καταφρονήθεις ἔρωσ, ἢ λύπη, ἢ τύφισ τοῦ συνειδήτος καὶ ὁ θυμὸς.

Σκηνή Γ.

Αἴγιος ὄος.

Ἄς ἀκούσωμεν τοὺς ἀπεσαλμένους· τὰ λοιπὰ δὲν ὠφελούν.

ΠΡΑΞΙΣ Δ΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν, ὄχι, δὲν εἶναι πλέον· ὁ Αἴγισθος μᾶς ζητεῖ νὰ παρρησιασθῶμεν ἐμπρὸς του, τὸ ἤξεύρεις· ἐδῶ εἴμεθα προσαγμένοι νὰ τὸν προσμείνωμεν· κι ἂν δὲν ἀλλάξης τρόπον, ἤλθαμεν ν' ἀποθάνωμεν, καὶ ὄχι νὰ φονεύσωμεν· ἄλλο δὲν λέγω. παραλῆει κατὰ τὴν θέλησίν σου· ἐγὼ καθὼς νὰ φονεύσω οὕτω καὶ ν' ἀποθάνα εἶμαι ἔτοιμος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ ἄθλιος! εἶμαι ἄξιος τοιαύτης ἐπιπλήξεως, τὸ ἤξεύρω· σὺ μὲ ὑπεραγαπᾶς· ἐγὼ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν ἐφάνην ἄξιος τῆς ἀγάπης σου, ἂ! συγχώρησέ με. ἐλπίζω ἔμπροσθεν τοῦ Αἰγίσθου εὐκολώτερον νὰ χαλινώσω τὴν ὀρμὴν μου, παρὰ ἔμπροσθεν τῆς Κλυταιμνήστρας. διότι τὰ φορέματα, τὸ πρόσωπον, αἱ χεῖρές της, μ' ἐφαίνοντο ἀκόμη αἱματωμένα· καὶ καλῆτερα θέλω κρύψει τὸ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μίσος, παρὰ τὴν φρίκην ὅπου μὲ προξένησεν ἡ θεὰ τοιαύτης μητρός.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τίς σ' ἐπαρακίνησε νὰ τὴν συναπαντήσης; ἐγὼ ὄχι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Κάποια δύναμις ισχυρατέρα τῆς ἐδικῆς μου τὸ πνεύμα; τώρα μ' ἔρχεται νὰ τὴν σφάζω; τώρα νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. ὦ θεά! ὦ τρομερὰ καὶ ἀνέκφρατος κατάστασις! . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Σιώπα, ἰδοὺ ὁ Αἴγισθος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τί βλέπω; ἔρχεται καὶ ἡμήτηρ μαζῆτου; . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἡ σιώπα, ἢ φόνευσέ με.

Σ Κ Η Ν Η Β.

ΑΓΙΣΘΟΣ ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ,
ΟΡΕΣΤΗΣ ΠΥΛΑΔΗΣ.

Στρατιῶται.

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Ἐλα, βασίλισσα, ἔλα ἡμπορεῖς ν' ἀκούσης καλὰ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὅποιον ἀκόμη ἐντελῆ πίσιν δὲν δίδω.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Βάρβαρε, εἰς τοῦτο μ' ἀναγκάζεις;

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Ἄς ἀκούσωμεν. — Ξένοι, τῶ ὄντι εἶθε ἀπεσαλμένοι ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Φωκίδος;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ναί.

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Βεβαίαν εἶδησιν φέρετε;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Κύριε, βασιλεὺς μᾶς σέλλει πρὸς βασιλέα ἐμιλοῦμεν καὶ δύναται νὰ μεσολαβίση ψεύδος;

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Ἄλλ' ὁ Στρόφιός σας δὲν μ' εἰδείξε μέχρι τοῦδε κανένα σημεῖον φιλίας.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄς ἦναι τοῦτο πρῶτον. εἶναι ἀληθές ὅτι πρότερον ἐφρονοῦσε διαφορετικὰ εὐσπλαγχνίζετο τὸν δυσυχῆ Ὀρέσσην ἄλλ' ἂν καὶ τὸν ἔδωκε καταφύγιον, δὲν ἔσρεξεν ὅμως ποτὲ νὰ τὸν συνδράμη μὲ σπλα ὁ Στρόφιός ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ εὖ κηρύξη πόλεμον.

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Φανερὰ ἴσως δὲν ἐτολμοῦσεν. ἀλλὰ περὶ τοῦτου καθόλου δὲν φροντίζω. ποῦ ἀπέθανεν ἐκεῖνος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐκεῖνος!

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἡ γῆ τῆς Κρήτης σκεπάζει τὸ νεκρὸν τοῦ σώμα.

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Καὶ πῶς ὁ Στρόφιός ἔμαθε προτῆτερα τὸν θάνατόν του;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὁ Πυλάδης εὐθύς τὸν εἰδοποίησε διότι ἔτυχε παρὼν εἰς τὸ θλιβερὸν συμβάν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τίς ἡ αἰτία τοῦ αἵμου θανάτου του;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἡ Λάβρα τῆς Νεότητος-- κατά παλαιάντινα συνήθειαν εἰς τὴν Κρήτην κάθε πενταετηρίδα τελοῦνται νέοι ἀγῶνες, καὶ θυσίαι εἰς τὸν Δία. φιλοξία, καὶ φυσικὴ κλίσις ἤλκυσαν τὸν νέον εἰς ἐκεῖνο τὸ παράλιον ὁ Πυλάδης ἦτον ἀχώριστος ἀπ' αὐτὸν. κεντούμενος ἀπὸ φιλοτιμίαν νὰ λάβῃ τὰ ἐπινίκια, ἀνταγωνίσθη ἐφ' ἀμύξης εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον· καὶ ἀποβλέπων μόνον εἰς τὴν νίκην, ἄφησεν ἐκεῖ τὴν ζωήντου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἄλλ' πῶς; διηγήσου.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Πολλὰ τολμηρὸς, ἀνυπόμονος, ἀπρόσεκτος, ποτὲ μὲν ἐπαπειλῶν, ποτὲ δὲ περιστρέφων αἱματωμένην τὴν μάστιγα, ἀναγκάζει, καὶ τόσον σφοδρῶς κτυπᾷ τοὺς γενναίους καὶ ἀκαταδαμάστους ἵππους του, ὥστε ἐξαπερνοῦν τὰ ὄρια ὅσον ἔτρεχον, τόσον ἀνάπτον. ματαίως προσπαθεῖ νὰ καθησυχάσῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τοὺς ἤδη ἀχαλινώτους, καὶ κωφοὺς εἰς τὰς φωνάς του. πῦρ πνέουσι τὰ ῥωθούριάτων ἢ χαίτη των ὀρθὴ κυματοῦται εἰς τὸν αἴρα· ἄφαντοι μέσα εἰς τὸν κοινορτόν, ὅπου ἐσηκάνετο ὡς πυκνὸν σύνεφον, τρέχουσι καὶ ξανατρέχουσιν ὡς ἀσραπὴ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην, ἕως τὴν ἄλλην τοῦ ἵπποδromoῦ. τρόμον, φόβον, ταραχὴν, θάνατον παντοῦ ἢ ἀμαξα ἐπιφέρει εἰς τὰς ἀτάκτους περιστροφάς, ἕως ὅτου κτυπᾷ μ' ὄρμην ὁ ἄζων εἰς ἓνα μικρομάριον σάλου, ἀναποδογυρίζει ἢ ἀμαξα, καὶ πίπτει ὁ Ορέστης.

ΠΡΑΞΙΣ Δ΄.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀχ! φθάνει πλέον· σιώπα· μία μήτηρ σ' ἀκούει.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἔχεις δίκαιον· συγχώρησέ με.-- δὲν διηγούμαι πῶς ἔβραψε τὴν γῆν μὲ τὸ αἷμά του, ἐλεεινῶς συρόμενος... ἔτρεξεν ὁ Πυλάδης, .., ἀλλ' εἰς μάτην... ἐξέπνευσεν ὁ φίλος εἰς τὰς ἀγκάλας του.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί σκληρὸς θάνατος!...

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὅλοι τὸν ἔκλαυσαν εἰς τὴν Κρήτην ἦτον πολλὰ ὠραῖος, χαρίεις, καὶ τολμηρὸς νέος...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Καὶ ποῖος δὲν τὸν κλαίει, ἐκτὸς τούτου τοῦ κακούργου;... ὦ φίλτατον τέκνον, ποτὲ πλέον, ποτὲ (ἢ ἀθλία!) δὲν θὰ σ' ἰδῶ;... ἀλλ' οἴμοι! πολλὰ καλὰ σὲ βλέπω περῶντα τὰ κύματα τῆς Στυγὸς, κ' ἐναγκαλιζόμενον τὴν σκιὰν τοῦ πατρός. καὶ τοὺς δύο σρέφοντας ἄγριον βλέμμα πρὸς ἐμὲ, καὶ πνέοντας ἐκδίκησιν... ἐγὼ, ναί, ἐγὼ σὰς ἐφόνευσα... ὦ παρόνομος μήτηρ! ὦ ἔνοχος σύζυγος! τώρα εἶσαι εὐχαριστημένος Αἰγιόθε;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἡ διηγήσις σου, ναί, ἔχει κάποιαν πιθανότητα· ἐντὸς ὀλίγου θὰ φανῇ ἢ ἀλήθεια· ὡς τόσον μείνατε εἰς τὸ παλάτιμον· καὶ πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς σας. θέλετε λάβει τὴν πρέπουσαν ἀνταμοιβήν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Μένομεν κατὰ τὴν προσαγὴν σου. -- ἔλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄς ὑπάγωμεν, ἄς ὑπάγωμεν· διότι δὲν ἠμπορᾶ
πλέον νὰ σιωπήσω.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Σὺ, ὅστις διηγείσαι τὸ θλιβερὸν συμβάν, καὶ δὲν σκιρτᾷ
ἡ καρδία σου ἀπὸ χαρᾶν. ἂ! γάσου. καὶ εἶπες, διατὶ δὲν
ἔφερες εἰς τὴν ἀθλίαν μητέρα τὴν κόνην τοῦ φιλάτου υἱοῦ
της; θλιβερὸν δῶρον, ἀλλ' εὐπρόσδεκτον! — αὐτὸ μᾶλλον
ἀνήκει εἰς ἐμέ, παρὰ εἰς ἄλλον τινά.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὁ Πυλάδης τοῦ ἀναψε τὴν πυρὰν· καὶ μὴ δεχόμενος
κανέν' ἄλλον εἰς τὰς ἐπικηδείους τιμάς, μόνος ἐσύναξε τὴν
τέφραντου, καὶ τὴν ἔβρεξε μὲ δάκρυα ἔσχατον, ἀπενκατῶν
μνημόσυνον τῆς εὐγενοῦς, καθαρᾶς, καὶ ἱερᾶς φιλίας·
αὐτὸς τὴν φυλάττει· καὶ ἀπ' αὐτὸν τίς δύναται νὰ τὴν
ἄφαιρέσῃ;

ΔΙΓΙΣΘΟΣ.

Καὶ ποῖος τοῦ τὴν ζητεῖ; ἄς τὴν ἔχῃ· τοιοῦτος φίλος,
ὡς ὁ Ὀρέστης, ἄξιζε πολὺ περισσότερον, ἀπορῶ πῶς ὁ
Πυλάδης ζωντανὸς δὲν ἐβρίθθη εἰς τὴν ἰδίαν πυρὰν, διὰ
νὰ σκεπάσῃ ὁ αὐτὸς τάφος τὰ λείψανα τοιοῦτου ἐκλεκτοῦ
ζεύγους;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὡ! λύσσα! καὶ πρέπει νὰ σιωπήσω;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Πυλάδης δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ λύπην·

ἀλλ' ἴσως εὐσπλαγχνιζόμενος τὸν γηραλιὸν πατέρα του,
ἀκουσίως ὑπέφερε τὴν ζωὴν· ἡ ζωὴ πολλάκις νομίζεται
προτιμότερα τοῦ θανάτου.

ΔΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὁ Πυλάδης μ' ἀποσρέφεται, καθὼς μ' ἀπεσρέφετο καὶ
ὁ Ὀρέστης.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὁ πατὴρ του μᾶς ἔσειλε, κ' ἐπιθυμῶ νὰ ἀναναώσῃ
ἐντελῆ φιλίαν μὲ τὸν Αἴγισθον.

ΔΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὅμως εἶναι πατὴρ τοῦ Πυλάδου· αὐτὸς ἐδέχθη τὸν
Ὀρέστην, ὡς ἰδίον τοῦ υἱὸν, καὶ τὴν διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν
ὀργὴν μου.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὀρέστου, δὲν καταπαύει ἡ
ὀργὴ σου;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Καὶ ποῖον ἦτον τὸ ἐγκλημα τοῦ Ὀρέστου;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὸ νὰ ἦναι υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου.

ΔΙΓΙΣΘΟΣ.

Σὺ τί αὐθαδιάζεις; . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Κύριε, . . . εἰς ποῖον μέρος κόσμου δὲν ἀντηχεῖ ἡ
ἀληθὴς φήμη; ὅλη ἡ ἑλλάς ἤξεύρει, ὅτι ὁ Ἀτρείδης σ'
ἦτον ἀσπονδος ἐχθρὸς· ἤξεύρει ὅτι σ' ἐπιβούλευσε· καὶ
ἔπρεπε νὰ κατατρέξῃς τὸν υἱὸν . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἤξεύρει πρὸς τούτους, ὅτι ἀπειράκις ἐπάσχισες νὰ τὸν

δαλοφονήσης· ἤξεύρει, ὅτι μόνον ἡ παρουσία του ἤθελε
σὲ τρομάξει . . .

Αἰγισθοῦς.

Ω! τί λέγεις; ποῖος εἶσαι;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἶμαι τοιοῦτος . . .

Πυλάδης.

Αὐτὸς εἶναι . . . ἄ! μὴ παροργίζεσαι, Αἰγισθε, . . .
αὐτὸς εἶναι . . .

Αἰγισθοῦς.

Ποῖος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τοιοῦτος . . .

Πυλάδης.

Ὁ υἱὸς τοῦ Στροφίου, ὁ Πυλάδης· κινούμενος μόνον ἀπὸ
ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῇ τὸν τόπον, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ορέστης,
ἔρχεται νὰ συγκλαύσῃ μὲ τὴν μητέρα τὸν φίλον του εἰς τὸ
Ἄργος· ὁ βασιλεὺς τὸν ἔδωκε τὴν ἄδειαν, νὰ μ' ἀκολου-
θήσῃ ἀγνώριστος· διὰ νὰ μὴ σὲ δώσῃ πασῶς ὑποψίαν,
ἄφησε κάθε βασιλικὴν πομπήν, κ' ἐπλευσεν εἰς εὐτελὲς
πλοῖον· εἰς ἐμὲ τὸν ἐμπιστεύθη. ὁ πατήρ· αὐτὸς ἀκούων
τὸνομα τοῦ Ὀρέστου, δὲν ἠμπόρεσε νὰ σιωπήσῃ· ἰδοὺ
καταλεπτῶς ὅλη ἡ ὑπόθεσις. ἄ! μὴ θελήσῃς διὰ τὴν ἀπει-
ρίαν του νὰ τὸν νομίσης ἔνοχον· οὔτε νὰ σοχασθῆς ἄλλην
αἰτίαν τοῦ ἐδῶ ἐρχομοῦ του.

Καὺταίμνηστρα.

Ω θεέ! Πυλάδης αὐτὸς! ἄ! ἔλα· εἰπέμε, νέε υἱέ
μου, . . . διὰ νὰ μάθω κἄν . . .

Αἰγισθοῦς.

Γύανι; εἶναι μάταιοι οἱ λόγοι σου, -- ὅστις κί ἂν ᾔναι,

ἐγὼ δὲν συνειθίζω νὰ ὑποφέρω τοιοῦτον θράσος . . . ἀλλὰ
τί! ῥίπτεις ἐπάνω μου ὀργίλον καὶ παράφορον βλέμμα; ὁ
Στρόφιος δὲν σᾶς σέλλει, ὄχι· εἴστε ψεῦσαι, προδότες.
στρατιῶται παρευθὲς εἰς τὰς ἀλύσους. ✕

Πυλάδης.

Α! ἀκουσέ με -- τῷ ὄντι ματαία ὑποψία θὰ σὲ
κάμῃ νὰ παραβῆς τῶν ἐθνῶν τὸ δικαίωμα;

Αἰγισθοῦς.

Ὑποψία; εἰς τὸ πρόσωπόν σου εἶναι ἐγχαραγμένα τὸ
ψεῦδος, καὶ ὁ φόβος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου ζέκει ἐγχαραγμένος ὁ ἔνοχος
φόβος.

Καὺταίμνηστρα.

Εἰπέ τε. μήπως εἶναι ψευδὴς ἡ ἀγγελία; . . .

Πυλάδης.

Ἄχ! οὔτω . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τρέμεις, τρέμεις, μὴν ἀναζήσῃ ὁ υἱὸς σου νέε μήτηρ;

Αἰγισθοῦς.

ὦ, τί ἄκω! αὐτοὶ οἱ λόγοι ὑποκρύπτουσι κανένα
σκληρὸν μουσικόν. πρὶν τιμωρηθῆς . . .

Πυλάδης.

Ω οὐρανέ! ἄ! ἀκουσέ με.

Αἰγισθοῦς.

Θὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. ὡς τόσον, ἄς τοὺς σύρουν
εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν. ἄχ! ἀναμφιβόλως ὑπηρετᾶται τοῦ
Ὀρέστου εἶναι οἱ κακοῦργοι. -- ἄς ἐτοιμασθοῦν δι' αὐτούς

τὰ πλέον ἀβήρηά κολαζήρια· ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τοὺς ἀκούσω·
ὁ ἴδιος θὰ μάθω τοὺς ἀληθεῖς σκοπούς των. ὑπάγετε.
ἐντὸς ὀλίγου θέλω νὰ βεβαιωθῶ, ἂν ζῆ ἢ ἀπέθανεν ὁ
Ὅρέτης.

Σ Κ Η Ν Η Γ.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ,

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τὸν Ὅρέτην εἰς θάνατον; ὦ θεά, τί βλέπω! ὦ
μητέρα, τὸν υἱόν σου ἀφίνεις νὰ σύρουν εἰς θάνατον;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τὸν υἱόν μου;

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὅρέτης; εἰς τὸ Ἄργος; εἰς τὴν ἐξουσίαν μου; ἐδῶ
ὁ Ὅρέτης; ὦ χαρὰ! φύλακες . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὁ υἱός!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄχ! ἡ ἀθλία! ἄ! τί εἶπα;

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Τρέξατε, φέρετέ τους εὐθὺς ἐμπρός μου· ὑπάγετε,
ἐπιταχύνετε, ὀγλήγορα. ὦ χαρὰ!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐγὼ τὸν ἐπρόδωκα! ἐγὼ ἡ ἰδία!

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τὸν υἱόν μου! ἀσπλαγχνε, ἂν ἐμὲ πρότερον δὲν εἶ-
ξες, τρέμε . . .

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Εἰς τὸ Ἄργος, μέσα εἰς τὸ παλάτιόν μου, ἀπίση γυνή,
τὸν θανάσιμον ἐχθρόν μου ἐμβάσεις, καὶ κρύπτεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ αὐτὴ δὲν ἤξευρε, καθὼς καὶ σὺ· ἐγὼ εἰς ἀπάτησα

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Καὶ οἱ δύο θὰ τιμωρηθῆτε.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ!

Ἄ! ὄχι· ἐμὲ, ἐμὲ μόνον ἔπαρε τὴν ζωὴν· ἀλλὰ τὰ
τέκνα μου . . .

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Τὰ μικρὰ λείψανα τοῦ Ἀτρείδου, ἄχ! θὰ ἀπετάξω ἀπὸ
χαρὰν· σήμερον διὰ μιᾶς ὄλους θὰ τοὺς φονεύσω . . . ἀλλ'
ἰδοὺ φέρουν τοὺς προδότας. ὦ εὐτυχὴς ἡμέρα!

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΠΥΛΛΑΔΗΣ, σιδηροδέσμιοι,

ΛΙΓΙΣΘΟΣ ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ,

ΗΛΕΚΤΡΑ, σρατιῶται.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὅλα μ' ἐγενεῖναι γνωσά· εἶπετέ μόνον, ποῖος ἀπὸ τῶν
δύο εἶναι ὁ Ὅρέτης . . .

Ἐγὼ εἶμαι.

Ὅχι· ψεύδεται· ἐγὼ εἶμα, ὁ Ὀρέστης.

Ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶναι ὁ υἱός μου; εἰπέτετο· ἐγὼ εἶμαι ἄσπις του.

Σὺ ὁμίλησε, Ἥλέκτρα, καὶ πρόσεχε· νὰ μὴ ψευθῆς· ποῖος εἶναι ὁ ἀδελφός;

(Τρέχουσα πρὸς τὸν Πυλάδην)

αὐτὸς εἶναι· αὐτὸς εἶναι βεβαότατα!

Ἐγὼ, ναί . . .

Μὴ τὸν πισεύης.

Ἦσύχασε· ἐπεδὴ ἐξεσκεπάσθη ἡ ἐπιβουλή, μὴ τολμήσης πλέον νὰ οἰκειοποιηθῆς τὴν μαῖναν μου.

Κύτταξε, Αἰγισθε, ἂν τολμᾶς, κύτταξε τὴν ἀγράπτουσαν λύσσαν εἰς τὺς ὀφθαλμούς μου· κύτταξε, καὶ εἶπε, ἂν ἐγὼ δὲν εἶμαι υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου, πληροφορήσου ἀπὸ τὸν τράμον ὅπου ἐνσπεῖρει εἰς τὴν δειλὴν καρδίαν σου ἡ μόνη φωνὴ μου.

Προδότα, δειλὲ, σὺ εἶσαι· μὲ τὸ χέρι μου θὰ σὲ φενεύσω.

Ἡ ἄφησε τὸ σπαθί· Αἰγισθε, ἢ εἰς ἐμὲ μπῆξετο· ἀλλέως δὲν φθάνεις εἰς τὸν σκοπὸν σου. ζᾶπου. . . ὦ θεε! . . . ἂ! φανερόσου εἰς ἐμέ. Ὀρέστη. ἄχ, ναὶ σὺ εἶσαι.

Μακρὰν αἰ αιματώδεις χεῖρές σου· ὅστις ἀπὸ ἡμᾶς ἤξευρει ν' ἀποθάνῃ, εἶναι Ὀρέστης· καὶ δὲν εἶναι υἱὸς σου ἐκαίνος, ὅπου τολμήσῃ ν' ἀγκαλιάσῃ τοιαύτην μητέρα.

ὦ φαρμακεροὶ λόγοι! μ' ὄλον τοῦτο, . . . ὄχι, δὲν ε' ἀφίνω.

Ἴδου πῶς ἀνταμείβεται ἡ ἀνόητος φιλοσοργία σου.-- ἀπὸ τὸ οὐκὸν σου φίλτρον σὲ γνωρίζω, Ὀρέστη. οἱ λόγοι σου εἶναι ἀξιοὶ σοῦ, καὶ τῆς μιαρᾶς γενεᾶς σου.

Ὅστις δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ μαιφόνον μητέρα. ποτὲ δὲν ὑποφέρει νὰ ὀνομάζεται υἱὸς τῆς.

Παύσατε . . .

Αἰγισθε, τώρα δὲν καταλαμβάνεις; ἐκεῖνος εἶναι ὁ Πυλάδης, καὶ ψεύδεται διὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν φίλον . . .

Νὰ γλυτώσῃ τὸν φίλον; καὶ ποῖος ἀπὸ σᾶς θὰ γλυτώσῃ;

Ἄχ! ἂν δὲν εἶχον ἀλυσσοδεμένας τὰς χεῖρας, τώρα

ἐμπράκτως ἤθελες ἰδεῖ τὸν Ὀρέστην· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν δύναμαι πλέον μὲ τὰς χεῖρας νὰ σοῦ κατασπαράξω τὰ ἐπλάγῃνα, λάβε τοῦτο, (α) καὶ γνώρισε τὸν Ὀρέστην.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄ! κρύψε αὐτὸ τὸ ξίφος. ὦ θεέ!

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αἰγίσθε, βλέπεις τὸ ξίφος, ὅπου κρυφίως ἔφερα διὰ νὰ σὲ σφάζω. τὸ γνωρίζεις καὶ σὺ, ὦ γύναι; αὐτὸ εἶναι τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν μιανὰν χεῖρα ἐμπηξες εἰς τὸ σῆθος τοῦ πατρός μου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΑ.

Ἡ φωνὴ, τὰ σχήματα, ἡ ὄργη, εἶναι εἶναι τὰ αὐτὰ τοῦ Ἀτρείδου. ἄχ σὺ εἶσαι ὁ ἴδιος. ἂν δὲν μὲ δέχουσαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου, διαπέρασε αὐτὸ τὸ ξίφος εἰς τὴν καρδίαν μου· εἰς ἐμὲ θέλεις ἐκδικηθῆ δικαιοτέρα τὸν πατέρα. ἐν ὅσω ζῶ, καμμιά δύναμις δὲν δύναται νὰ μ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ πλησίόν σου. θέλω ν' ἀποθάνω ἢ διὰ σὲ, ἢ ἀπὸ σέ, ὦ υἱέ. . . ἀκόμη εἶμαι μήτηρ. καὶ ὁ ἀγαπῶ. . . ἔλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου! . . .

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Μακράν. τί κάμνεις; . . . εἰς ἓνα υἱὸν μητροκτόνον; . . .! φύλακες, τὸ ξίφος ἀπὸ τὸ χέρι. . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐγγειρίζω τὸ ξίφος εἰς ἐσέ, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα θ' ὀνομάσω μητέρα. ἰδοὺ λαβε τὸ· σὺ ἤξεύρεις νὰ τὸ μεταχειρισθῆς· μπήξέ το εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Αἰγίσθου,

(α) ἐβγάξει τὸ ξίφος.

ἄφες με ν' ἀποθάνω· καθόλου δὲν μὲ μέλλει φθάνει νὰ ἐκδικηθῆ ὁ πατήρ μου. δὲν ζητῶ ἄλλην ἀπόδειξιν μητρικοῦ φίλτρου ἀπὸ σέ· τώρα εὐθὺς σφάζετον. ὦ! τί βλέπεις τρέμεις! κυτρινίζεις; κλαίεις; πίπτει τὸ ξίφος ἀπὸ τὸ χέρι σου; ἀγαπᾷς τὸν Αἰγίσθον; τὸν ἀγαπᾷς. καὶ εἶσαι μήτηρ τοῦ Ὀρέσου; ὦ λύσσα! ὕπαγε· νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν πλέον τὰ μάτια μου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄλλοίμονον . . . μ' ἔρχεται . . . ν' ἀποθάνω . . .

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τοῦτο εἶναι, (α) καὶ τοῦτο (εἰς ἐμὲ ἀνήκει) τὸ ξίφος ὅπου ἐφόνευσε τὸν πατέρα, θὰ φονεύσῃ καὶ τὸν υἱόν. πολλὰ καλὰ τὸ γνωρίζω· τὸ ἔλαβα βαμμένον ἀπὸ ἄλλο αἷμα, καὶ τὸ ἐπρόσφερα εἰς αὐτήν. -- ἀλλ' ἴσως δὲν ἤξεύρεις ἀκόμη ἀκριβῶς, νέε ἦρωα, ὅλους τοὺς φόνους τούτου τοῦ ξίφους. Ἀτρέυς ὁ ἀνόσιος πάππος σου, τὸ ἔχουσε εἰς τὸ σῆθος τῶν ἀδελφῶν μου, υἱῶν Θυέσου τοῦ ἀδελφοῦ του. ἄλλη πατρικὴ κληρονομία εἰς ἐμὲ δὲν ἔμεινεν· εἰς αὐτὸ ἔβαλα ὅλας μου τὰς ἐλπίδας· καὶ ματαίως δὲν ἤλπισα. ὅλον τέλος πάντων τοὺς ἐγκαταλειφθέντας μικροὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀτρέως, ὅλους τοὺς ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. σ' ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπου αἰσθάνουμου νὰ σὲ φονεύσω. -- ἀλλὰ ποῖός ποτε θάνατος ἤμπορεῖ νὰ ἐξισωθῆ μ' ἐκείνον τὸν φρικτὸν δεῖπνον, τὸν ὁποῖον ἐτόξευμασεν εἰς τὸν πατέρα μου ὁ σκληρὸς πάππος σου;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὁ υἱὸς μου εἰς θάνατον; πρότερον σὺ θὰ λαβῆς θάνατον.

(α) πέρνει τὸ ξίφος ὅπου ἔπεσε σιμὰ εἰς τοὺς πόδας τῆς Κλυταιμνήστρας.

Σ' ἐκατάλαβα· τρέμε καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, γύναι,
ἂν τέλος . . . μὴν ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ σιμάμου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ματαίως-

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τρέμε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄ! σβύσε εἰς ἐμέ τὴν δίψαν σου, Αἴγιθε· κ' ἐγὼ
εἶμαι θυγάτηρ τοῦ Ἀτρείδου, κ' ἐγὼ ἰδὲ εἰς τοὺς πό-
δας σου . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἠλέκτρα, τί κάμνεις;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἐγὼ σ' ἐπιβουλευθῆν· δὲν εἶχα νὰ ἐκδικηθῶ πατέρα
καθὼς αὐτοὶ, μ' ὄλον τοῦτο ἦλθον νὰ σὲ φονεύσω· εἰς
ἐμέ ἠμπορεῖς νὰ δείξης ἀφόβως τὴν σκληρότητά σου· τὸ
αἷμα τοῦ Ὀρέστου δὲν δύνασαι νὰ χύσης, χωρὶς κίνδυνόν
σου, εἰς τὸ Ἄργος . . .

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Πυλάδης, Ὀρέστης, Ἠλέκτρα, ὅλοι εἰς θάνατον· καὶ
σύ ἔτι, γύναι ἂν δὲν χαλινώσης τὴν μαρίαν σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐμὲ μόνον, ἐμέ. τί σ' ὠφελεῖ νὰ φονεύσης ἄοπλον
κόρην; ὁ Πυλάδης εἶναι υἱὸς δυνατοῦ βασιλέως, καὶ
ἠμπορεῖ θανασίμως νὰ σὲ βλάψῃ· ἐμὲ μόνον σφάζει. --ὦ
φιλιτατοῖ μου! διὰ σᾶς μόνον λυποῦμαι· ἢ ἀχαλίνωτος ὄρμη
μου σᾶς φονεύει· ὦ οὐρανέ τίποτε ἄλλο δὲν μὲ θλίβει.

ἀλλὰ νὰ βλέπω, ν' ἀκούω τοῦτον, καὶ νὰ κρατηθῶ,
ἦτον τῶν ἀδυνάτων . . . σεῖς ἀγωνίσθητε τόσον διὰ τὴν
σωτηρίαν μου, κ' ἐγὼ σᾶς φονεύω.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἦ χαρὰ! κ' ἠμπορῶ νὰ σὲ δώσω ἄλλην ποινὴν μεγα-
λητέραν ἀπὸ τὸν θάνατον; ὅλοι σφαγμένοι λοιπὸν ἄς πέ-
σουν ἐμπρὸς του, πρῶτον ἡ Ἠλέκτρα, ἔπειτα ὁ Πυλάδης,
καὶ ἐπάνω εἰς τούτους αὐτὸς τελευταῖον.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Παγκάκιζε . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ μητέρα, οὕτω ἀφίνεις νὰ μαῶς φονεύσουν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὀρέστη!

ΟΡΕΣΤΗΣ,

ὦ Θεέ! . . . κλαίω; ἄχ! ναι διὰ σᾶς κλαίω.-- σὺ,
γύναι, ἢ τόσον τολμηρὰ εἰς τὸ ἐγκλημα, τώρα δειλιάς
νὰ τὸ διορθώσης;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Φθάνει νὰ ἠμποροῦσα ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ τὰς μιὰς
του χεῖρας· ὦ τέκνον! . . .

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἄπιστη· δὲν μοῦ γλυτώνεις ἀπὸ τὰς χεῖρας.-- αἰ
κραυγαίαις δὲν ὑποφέρονται πλέον· παύσατε λέγω. ἔως
πότε ἀργοπορεῖτε, καὶ δὲν τοὺς σύρετε εἰς θάνατον;
ὑπάγετε.-- Δημάντη, ἔχω τὴν ζωὴν σου ἐνέχυρον διὰ
τὸν θάνατόν τους,

ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἔλα, γυναί ἔλα, μαζίμου -- ὦ Θυέσα, τέλος πάντων λαμβάνομεν ἐκδίκησιν, βραδεῖαν μὲν, ἀλλ' ἐντελῆ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΠΡΑΞΙΣ Ε΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΣΑΡΑΤΙΩΤΑΙ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἦ ἀπροσδόκητος προδοσίᾳ! ὦ λύσσα! τὸν Ὀρέστην ν' ἐπολύσου; τώρα βλέπομεν.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄ! γύρισε ὀπίσω.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἄχ! παγκάκιση! καὶ σὺ τρέχεις εἰς τὰ ὄπλα;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Νὰ σὲ γλυτώσω θέλω. ἄχ! ἀκουσέμε' δὲν εἶμαι πλέον ἐκείνη...

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

"Απιση...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Στάσου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

"Ισως ύπεσχέθης, άπιστη, να με προδώσης ζωντανόν εις εκείνον τόν κακοῦργον;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Να σε γλυτώσω απ' αυτόν, ήμπορείς να χαθής, σε τ' ὀμνύω. α! ἐδῶ μείνε, κρύψου εις ασφαλές μέρος. ἐν τῷ μεταξύ ἔχεις ἐμέ προπύργιον κατά τῆς μανίας του.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τὸ καλῆτερον προπύργιον κατά τῆς μανίας του α ἦναι τὰ ὄπλα. τώρα ὑπάγε· ἄφες με. τρέχω...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

"Α! ποῦ;

ΥΙΓΙΣΔΟΣ.

Να τὸν φονεύσω.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Κινδυνεύεις, ἀλλοίμονον! τί κάμνεις; δὲν ἀκούεις τοῦ λαοῦ τὰς κραυγὰς, τὰς ἀπειλάς; γάσου· δὲν σ' ἀφίνω.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Εἰς μάτην ἐλπίζεις να γλυτώσης τὸν παράνομον υἱόν σου. ἀπομακρύνου, σιώπα, ἄφες με, ἦ! ἐγώ...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ναί, σφάζεμε, Αἰγισθε, ἂν δὲν με πισεύης. « Ὁρέση.» ἀκούεις; « Ὁρέση.» πῶς ἀντιβοᾷ πανταχόθεν αὐτὸ τὸ τρομερὸν ὄνομα! ἄχ! δὲν εἶμαι πλέον μήτηρ! ὁ

κίνδυνός σου μ' ἀποκαταστάνει πάλιν σκληρὰν κατὰ τοῦ αἵματός μου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

"Ἡεὐρεις πόσον σ' ἀποσρέφονται οἱ ἀργεῖοι· με τὴν παρουσίαν σου θέλεις διπλασιάσει τὴν βράζουσαν ὀργὴν εἰς τὰ γήθητων. ἀλλ' ὁ κρότος αὐξάνει. ἄχ! σὺ παράνομη, σὺ ἐσάθης αἰτία· ἐξ αἰτίας σου ἐβράδυνα τὴν ἐκδίκησιν, ἥτις ἐπιστρέφει τώρα κατ' ἐμοῦ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἐμὲ λοιπὸν φόνευσε.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Δι' ἄλλης ὁδοῦ θέλω εὔρει τὴν σωτηρίαν μου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Κ. ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Εἰς μάτην ἢ ὑπεράσπισίς σου· ἄφες με· ὑπάγε· κατ' οὐδένα τρόπον δὲν σε θέλω πλησίον μου!

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

"Ολοι μ' ἀποφεύγουν!... ὦ θλιβερά καταστάσις! ὁ υἱός δὲν με γνωρίζει μητέρα του πλέον, οὔτε ὁ εὐζυγος γυναικα του μ' ὄλον ὅτι εἶμαι καὶ γυνὴ καὶ μήτηρ· ἄχ ἢ ἀθλία! θέλω κἂν μακρόθεν να τὸν ἀκολουθήσω, καὶ να μὴ τὸν χάσω απ' ἐμπρός μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ
ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΚΑΙ ΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.
Μῆτερ ποῦ ὑπάγεις; ἄ! γύμνα εἰς τὸ πάλαι μέ-
γας κίνδυνον.

ΚΑΙ ΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὁ Ὀρέστης, εἰπέ μοι, ποῦ εἶναι; τί κάμνει;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὁ Πυλάδης, Ὀρέστης, ἐγὼ, ὅλοι ἐσώθημεν. μᾶς
εὐσπλαγχνίσθησαν οἱ ἴδιοι δούροφοροὶ τοῦ Αἰγίσθου. »
αὐτὸς εἶναι ὁ Ὀρέστης. » φωνάζει ὁ Δημάγτης πρῶτον,
ἔπειτα ὁ λαός. » ζήτη ὁ Ὀρέστης θανατωθῆτω ὁ Αἴ-
γισθος. »

Κ Μ Υ ΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί ἀκούω!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄχ μητέρα! ἤσυχασε ὀλίγωρά θέλεις ἰδεῖ τὸν υἱόν
σου· καὶ με τὰ μιὰ ἐνδύματα τοῦ τυράννου...

ΚΑΙ ΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄχ σκληρὰ! ἄφες με τρέχω...

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μὴ, μὴ ἐσάσῃ ὁ λαὸς φρυάττων, σὲ κράει μι-
σιφόνον σύζυγον. μὴ παρρησιάζῃσιν κατὰ τὸ παρὸν
τρέχεις μέγαν κίνδυνον δι' αὐτὸ ἦλθα τὸ μητρικὸν
φίλτρον ὅπου ἐδείξες, ὅταν μᾶς ἔσυραν εἰς θάνατον,
ἐξέλειψεν πλέον τὸ ἔγκλημά σου. ὁ ἀδελφός με σέλλει

νὰ εἰ παρηγορήσω, νὰ σὲ συνδράμω, νὰ σὲ κρύψω
ἐπὶ τὴν φρικτὴν θέαν. ὁ Πυλάδης καὶ ὁ Ὀρέστης ὀπι-
σμένοι παντοῦ τρέχουσι, ζητοῦντες τὸν Αἰγίσθον· ποῦ
εἶναι ὁ παράνομος;

ΚΑΙ ΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Παράνομος εἶναι ὁ Ὀρέστης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

᾿Ω θεέ! τί ἀκούω;

ΚΑΙ ΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τρέχω νὰ τὸν γλυτώσω, ἢ ν' ἀποθάνω μαζί του.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μὴ, μήτερ, μὴν ὑπάγεις. φρυάττουσι τὰ πνεύμα-
τα...

ΚΑΝΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Μοὶ εἶναι πεπρωμένη ἡ ποιηὴ· θὰ ὑπάγω...

ΗΛΕΚΤΡΑ.

᾿Ω μήτερ, ἐκείνον τὸν ἀχρεῖον ὅστις πρὸ ὀλίγου
κατεδίκαζε τὰ τέκνα σου εἰς θάνατον, θέλεις;...

ΚΑΙ ΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ναί, θέλω νὰ τὸν γλυτώσω μὴ μ' ἐμποδίζῃς
ἐνάγκη ν' ἀκολουθήσω τὸ φρικτὸν πεπρωμένον μου.
εἶναι σύζυγός μου, πολὺ μ' ἀξίζει· δὲν θέλω νὰ τὸν χάσω,
οὔτε ἠμπορῶ. προδύται εἶσθε, ὅχι παιδία μου, σὰς ἀ-
ποσρέφομαι. πρὸς αὐτὸν θὰ ὑπάγω· ἄφες με, παράνο-
μη, θὰ ὑπάγω, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ· ἄ! μόνον νὰ
προσβάσω ἐν καιρῷ.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἵπαγε, τρέξε εἰς τὸ πεπρωμένον σου, ἂν τὸ θέ-
λης... σοχάζομαι ὅμως, ὅτι δὲν θὰ προφθάσῃ.-- δια-
τί νὰ μὴν ἤμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ καθοπλίσω τὴν δεξιάν
μου, διὰ νὰ καταπληγῶσω τὸν παράνομον Αἴγισθον!
ὦ τυφλὴ μητέρα! ὦ πόσον εἶσαι προσκολλημένη εἰς ἐ-
κείνον τὸν ἀχρεῖον!-- μ' ὄλον τοῦτο... ἐγὼ τρέμω,
.. μήπως τώρα ὁ παρωργισμένος λαὸς τὴν τιμωρήσῃ,
πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ βασιλέως του... ὦ οὐρανέ! ἄς
τὴν ἀκολουθήσω. -- ἀλλὰ ποῖος ἔρχεται, ὁ Πυλάδης
χωρὶς τὸν ἀδελφόν;

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΠΥΛΑΔΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ,

ἀκόλουθοι τοῦ Πυλάδου.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Α! εἰπέμε' ὁ Ὀρέστης...

ΠΥΛΑΔΗΣ

Περικύκλωσε τὸ παλάτι μὲ ὄπλα. ἀλλὰ ποῦ ἐκρύφθη ὁ
Αἴγισθος; τὸν εἶδες;

ΗΛΕΚΤΡΑ

Εἶδα τὴν παράφορον μητέρα, καὶ ματαίως ἐπάσχισα
νὰ τὴν κρατήσω. ἀπ' αὐτὴν τὴν θύραν δραμαίαι ἐβγήκε;

καὶ εἶπεν, ὅτι θέλει νὰ γένη ἀσπίς τοῦ Αἰγίσθου. αὐτὸς
λοιπὸν εἶχ' εὐγὴ προθέτερα ἀπὸ τὸ παλάτι.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Κ' ἐτόλμησε νὰ παρῶσιασθῇ ἔμπροσθεν τῶν Ἀργείων;
ταύτην τὴν ὥραν λοιπὸν εἶναι φονευμένος. εὐτυχὴς, ὅστις
πρῶτος τὸν ἐπλήγωσεν. -- ἀλλ' ἀκούονται πλησιέστερον αἱ
κραυγαί...

ΗΛΕΚΤΡΑ

» Ὀρέστης; » ἄχ νὰ ἦτον!...

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἴδου, ἔρχεται φρουάττων.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄

ΟΡΕΣΤΗΣ ΠΥΛΑΔΗΣ ΗΛΕΚΤΡΑ

ἀκόλουθοι Ὀρέσου καὶ Πυλάδου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κανεὶς ἀπὸ σᾶς ἄς μὴν ἀυθαδιάσῃ νὰ μοῦ φονεύσῃ τὸν
Αἴγισθον' ἄλλο ξίφος ὀξύτερον ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου δὲν
εἶναι. -- Αἴγισθε, εἰ σὺ ποῦ εἶσαι, ἄνδρες; Αἴγισθε, ποῦ
εἶσαι; ἔλα. θανατηφόρος φωνὴ σὲ κράζει' τί ἔγινες; ...
δὲν εὐγαίνεις; ἄχ οὐτιδανέ' κρύπτεσαι; εἰς μάτην' οὔτε
εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ ἄδου δὲν θέλεις εὔρει ἄσυλον' τὸ
βλέπεις, τώρα τὸ βλέπεις, ἂν ἦμαι υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου.

ΗΛΕΚΤΡΑ

... Αὐτὸς... ἐδῶ δὲν εἶναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἀπισοι, σεῖς, σεῖς ἴσως τὸν ἐφονεύσετε, χωρὶς ἐμένα;

Ἐφυγεν ἀπὸ τὸ παλάτι, πρὶν ἐγὼ ἔλθω.

Εἰς τὸ παλάτι εἶναι κρυμμένος· ἐγὼ τὸν εὐρίσκω. —
 μὲ τὰ χεῖράμου ἐδῶ θὰ τὸν σύρω ἀπὸ τὰ μαλλιά· καμμία
 δέσπαις· οὔτε καταχθόνιος, οὔτε θεία δύναμις δύναται νὰ
 εἴ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράςμου, εἰς τὸν κοινορτόν θὰ σύρω
 τὸ βδελυρόν σου σῶμα, ἕως εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς,
 κ' ἐκεῖ θὰ χύσω ὅλον τὸ μιαιρόν σου αἷμα.

Ὁρέση, ἐμὲ, δὲν πιστεύεις; ἐμὲ; . . .

Ποῖος εἶσαι; τὸν Αἰγισθὸν ζητῶ.

Αὐτὸς ἔφυγεν.

Ἐφυγεν; ἀνάνδροι, καὶ σεῖς ἐσέκεσθε; ἐγὼ τὸν εὐρίσκω.

Ἀκόλουθοι: Ορέστου καὶ Πυλάδου.

Ήέμου, ἄλιος.

Ἐλιος; . . . τίνος υἱὸς εἶμαι; εἶμαι υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου.

Ὁ Αἰγισθος εἶναι εἰς τὰς ἀλύσους.

Ἀκόμη ζῆ; ὦ χαρά! τρέχω νὰ τὸν σφάζω.

Στάσου. ἐγὼ μόνη ἐσφαξά τὸν πατέρα σου· ἐμὲ σφά-
 ξε . . . ὁ Αἰγισθος δὲν ἦτον ἔνοχος.

Ποῖος, ποῖος μὲ πιάνει τὸ χεῖρι; ποῖος μὲ κρατεῖ; ὦ
 λύσσα! τὸν Αἰγισθὸν; . . . βλέπω συρόμενον ἐδῶ, . . .
 ἄφες με.

Ὁρέση, δὲν γνωρίζεις τὴν μητέρα;

Ἀπολεσθήτω ὁ Αἰγισθος· ἀπόθανε κακοῦργε· λάβε
 θάνατον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ὁρέστου.

ἀκόλουθοι Πυλάδου.

Ἄχ! μὴ ἀποφεύγεις! . . . προτιήτερα ἐμὲ θὰ σφάζεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ
Σ Κ Η Ν Η Ι.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΠΥΛΑΔΗΣ,
ἀκόλουθοι Πυλάδου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Πυλάδη, ὕπαγε· τρέξε, ἐμπόδισέ την, ὀγλήγορα·
γύρισέ την ἐδῶ.

Σ Κ Η Ν Η ΙΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐγὼ τρέμω· εἶναι πάντοτε μήτηρ· πρέπει νὰ τὴν
εὐσπλαγχνισθῶμεν. -- πρὸ ὀλίγου ὅμως βλέπouσα τὰ τέκνα-
της συρόμενα εἰς ἐπονείδισον θάνατον, ἔδειχνε τόσον πόνο
καὶ τόλμην, ὅσον τώρα διὰ τὸν Αἴγισθον; ἀλλ' ἔφθασε,
τέλος πάντων, ἢ πόσον ποθητὴ ἡμέρα, καὶ φονεύσαι
τύραννε. -- πάλιν ἀκούω νὰ περιβομβῇ ὄλον τὸ παλάτι
ἀπὸ θρήγους καὶ κραυγῶν, καθὼς ἐκείνην τὴν φρικτὴν καὶ
αιματώδη νύκτα τὴν τελευταίαν εἰς τὸν πατέρα μου. --
ἤδη πληγωμένος καιρίως ἀπὸ τὸν Ὀρέστην, πίπτει ὁ Αἴ-
γισθος· τὸ καταλαμβάνει ἀπὸ τὸν θόρυβον τοῦ ὄχλου· ἰδοὺ
τρέχει ὁ Ὀρέστης, μ' αἱματωμένον ζῆφος, νικητὴς καὶ
τροπαιούχος.

Σ Κ Η Ν Η ΙΒ.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄχ ἀδελφέ! ἔλα· ἐκδικητὰ τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων,

ΠΡΑΕΙΣ Ε.

τοῦ πατρός, τοῦ Ἄργου, ἐμοῦ· ἔλα εἰς τὰς ἀγκά-
λας μου...

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀδελφή, . . . με βλέπεις τέλος πάντων ἄξιον υἱὸν
τοῦ Ἄτρείδου· κύτταξε, αὐτὸ εἶναι αἷμα τοῦ Αἰγίσθου.
μόλις τὸν εἶδα, κ' εὐθὺς ἔτρεξα νὰ τὸν φονεύσω εἰς τὸν
ἴδιον τόπον· οὐτ' ἐνθυμήθην νὰ τὸν σύρω εἰς τὸν τάφον
τοῦ πατρός μας. ἀπειράκις ἐμπήξα τὸ ζῆφος εἰς τὴν δειλὴν
καὶ τρέμουσαν καρδίαν του. -- μ' ὄλον τοῦτο ἀκόμη δὲν
ἔσβυσεν ἢ πολυχρόνιος δίψα μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἡ Κλυταμνήστρα λοιπὸν δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἰς ἐμπόδιση;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καὶ τίς ἤθελε τολμήσει τόσον; ἐμὲ νὰ ἐμπόδιση; ὡς
ἀσραπὴ ὄρμησα κατ' ἐπάνω του. ἔκλειεν ὁ δειλός· καὶ τὰ
δάκρυά του μᾶλλον ἀναπτον τὴν λύσσαν μου· ἄχ πάτερ,
τοιούτος ἀνανδρὸς νὰ εἰς φονεύση;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐκδικήθη πλέον ὁ πατήρ μας· ἡσύχασε· καὶ εἰπέ με.
δὲν ἀπάντησες ἐμπρός σου τὸν Πυλάδην;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὸν Αἴγισθον μόνον εἶδα. -- ποῦ εἶναι ὁ φίλτατος
Πυλάδης; πῶς νὰ μὴ τὸν ἔχω συνεργὸν εἰς τοιοῦτον
ἔργον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Πρὸ ὀλίγου εἰς αὐτὸν ἐνεμπιστεύθη τὴν παράφορον καὶ
ἐπελπισμένην μητέρα μας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τίποτε δὲν ἔμαθα περὶ αὐτῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ίδου, επιστρέφει ὁ Πυλάδης . . . ὦ Θεά! τί βλέπω
μόνος γυρίζει;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καὶ λυπημένος;

ΣΚΗΝΗ Τελευταία.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ! διατί λυπημένος, φίλτατέ μου; δὲν ἠξέυρεις, ὅτι
ἔσφαξα, ἐκείνον τὸν κακούργον; ἀκόμη σάζει αἷμα τὸ
ξίφος μου! ἴδὲ. ἄχ, σὺ δὲν ἔγινες κοιτώνος τοῦ φόνου! ἔς
χορτά σου κὰν τὰ μάτια σου ἀπ' αὐτὴν τὴν θεάν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὦ θεά! — Ὁρέστη, δός με αὐτὸ τὸ ξίφος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Διατί;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Δός με το.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Λάβε το.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

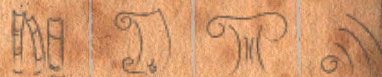
Ἄκουσέ με. — ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν πλέον μένωμα
εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἔλα . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄλλὰ τί;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Α! ὁμίλησε; ποῦ εἶναι ἡ Κλυταιμνήστρα; †

ΠΡΑΞΙΣ Ε΄.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄφες νῦν τὴν ἴσως καίει τὴν πυρὰν τοῦ προδότου
συζύγου της.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἵπερεκπλήρωσες τὴν ἐκδίκησιν τὴν ἔλα μὴν ἐξετάζης
περισσότερον . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ! τί λέγεις; . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Πυλάδη, τὴν μητέρα σὲ ζητῶ. — ὦ, παγώνει τὸ
αἷμά μου εἰς τὰς φλέβας . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὁ οὐρανός . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄχ! φονευθεῖσα ἴσως . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μήπως ἀπὸ τὴν παραφοράντης ἔγινεν αὐτόχειρ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

— Πυλάδη οἶμοι! . . . δὲν ἀποκρίνεσαι;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Διηγῆσαι τί συνέβη;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Πληγωθεῖσα . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀπὸ τίνος χέρι;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

— Ἄχι ἔλα . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Σὺ τὴν ἐφόνευσες.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ἐγὼ μητροκτόνος; . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τυφλωμένος, ἀπὸ τὸν θυμὸν, τρέχων κατὰ τοῦ Λιγέ-
σθου, τὴν ἐπλήγωσες μὲ τὸ ξίφος, χωρὶς νὰ καταλάβης.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ, ποία φρίκη μὲ κατακυριεύει! ἐγὼ μητροκτόνος; --
Πυλάδη, δός με τὸ ξίφος· τὸ θέλω . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Μὴ γένοιτο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀδελφέ . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ!

Ἄθλιε Ὀρέστη!

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τώρα, ποῖος μ' ὀνομάζει ἀδελφόν; παράνομη, σὺ ἴσως,
ἥτις μ' ἐφύλαξες τὴν ζωὴν διὰ νὰ γίνω μητροκτόνος; --
δός με τὸ ξίφος· τὸ ξίφος, . . . ὦ μανία! ποῦ εἶμαι; τί
ἔκαμα; . . . ποῖος μὲ κρατεῖ; . . . ποῖος μὲ διαώκει; . . .
ἄχ! ποῦ φεύγω; ποῦ κρύπτομαι; -- ὦ πάτερ, μ' ἀγ-
ριοκυττάζεις; αἷμα μ' ἐζήτησες· κί αὐτὸ εἶναι αἷμα
καὶ διὰ σὲ μόνον τὸ ἔχουσα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὀρέστη, Ὀρέστη, . . . ἄχ ἄθλιε ἀδελφέ! . . . δὲν
μᾶς ἀκούει πλέον· εἶναι ἔξω φρενῶν . . . ἡμεῖς, Πυλάδη,
πρέπει νὰ ἤμεθα πάντοτε πλησίον του . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὡ σκληροὶ καὶ ἀφευκτοὶ νόμοι τῆς φρικτῆς εἰ-
μαρμένης! †

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

